

TURNUL DE VEGHERE

Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

-Ezekiel 35:15.

ANUL XXV

1947

No. 8

CONȚINUTUL

Un legământ nou cu o națiune nouă	115
Nicio semințe nu s'a pierdut	116
Părere de rău și întoarcere	117
Bună stăre și creștere	118
Pentru ce un legământ nou?	120
Făgăduințe mai bune	121
Inaugurarea la sfârșitul zilelor	122
Copii în vremea sfârșitului	123
Situație nefavorabilă în zilele din urmă	124
Indemn (Invățătură)	126
Texte și Comentarii	128

© W.T.B. & T.S.

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” ISAIA 43:12

Apare bilingv în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 128)

23 Iunie

Lăudați pe Domnul toate națiunile: slăviți-L, toate noroadele. —
Rom. 15:11, Rotherham.

Faptul că îndemnul este îndreptat către „toate” națiunile, arată unitate de acțiune. El arată o unire a tuturor persoanelor plăcut binecuvântate ale națiunilor, împrejurul singurului centru comun al armoniei și înțelegerii, anume, al Marelui Suveran universal, Iehova, și a Regelui Său mesianic, Christos Isus. Dacă ei toți sunt uniți în a-L lăuda pe El, ei nu pot să fie egoiști și cu răutate, luându-se la ceartă printre ei, provocând discordie și amenințând pacea internațională. Lăudarea unită a Dumnezeului Celui Prea Înalt, este singurul lucru ce va rezulta într-o nouă lume unită. Aceasta este singura înălțurare a tuturor războaielor carnale, sângeroase, dintre popoarele națiunilor. Înălțând împreună laudele Sale peste tot pământul, ei toți fac același lucru, cel mai folositor lucru, oriunde. W. 15.12.46.

24 Iunie

În vremea aceea, zice Iehova, Eu voi fi Dumnezeul tuturor familiilor lui Israel, și ei vor fi poporul Meu. — *Ier. 31:1, A. S. V.*

Războiul total a avut ca țintă să organizeze totul și pe toți în serviciul acestei lumi demonzate. Prin adevăr și prin ajutorul lui Dumnezeu, al cărui nume îl poartă, ei au rămas statornici în libertatea cu care I-a eliberat Christos din Babilon. Ei nu s'au lăsat înhamăți în serviciul acestei lumi, prin nicio presiune din partea Babilonului. În puterea libertății datorite lor de Dumnezeu, ies din încercarea de foc a războiului și a stăpânirii totale, și merg înainte în serviciul lui Iehova, adorând fără frică pe Dumnezeu și proclamând vestea de bucurie a Impărăției Sale precum și binecuvântările Sale între toate popoarele felurite. Prin faptul că Iehova I-a păzit în integritatea lor ca martori Săi, cari posedă vestea Impărăției Sale, a dovedit acestor israeliți spirituali, că El este Dumnezeul lor, căruia ei I se închină. Prin lupta lor unită pentru libertatea creștină, ei au dovedit că sunt poporul Său. W 15.7.46

25 Iunie

Dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer dela Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este vecinică. — *2 Cor. 5:1.*

Apostolul nu transmitea o icoană a unei învieri, în care sufletele nemuritoare să ocupe din nou aceleași trupuri, cari fuseseră descompuse în moarte. El nu se referea la aducerea înapoi a unei clădiri pentru a o reclădi, ci zicea că creștinii de pe pământ, trăiesc o viață în carne plâpândă, care este supusă descompunerii, și aceasta este la ce se referă ca la omul de afară, care pier. (*2 Cor. 4:16*). Dar în locul unei astfel de vieți pământești în carne, sau în locul unei vieți ca suflete pământești, ei speră să câștige, și vor câștiga, dacă vor fi credincioși, viață ca suflete spirituale cerești, viață într-o clădire a lui Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, vecinică în ceruri”. Aceasta va fi viața în spirit. Asemenea lui Christos Isus, ei vor muri sau vor fi puși în moarte în carne, dar vor fi făcuți vii în spirit. W. 15.4.46.

26 Iunie

Să le întipărești în mintea copiilor tăi. — *Deut. 6:7.*

Cea dintâi instrucțiune a copilului trebuie să vină dela proprii lui părinți. Asemenea instrucțiune, trebuie să cuprindă învățătura despre Iehova Dumnezeu și despre lucrările Sale. Părinților le este poruncit să întipărească iubirea de Dumnezeu din plin în mintea urmașilor lor. De când se scoală și până când se culcă să se odihnească precum și în toate relațiile vieții de familie, părinții trebuie să se cugete la binele copiilor lor, și să încerce să lărgescă conștiința și iubirea lor de Creator, Izvorul divin al vieții vecinice. (*Deut. 6:4-7*). Părinții trebuie să fie învățători și instructori ai copiilor lor în lucrările lui Dumnezeu în fiecare zi și toată ziua. Instrucțiunile către părinți și copiii creștini sunt

clare în scrierile apostolilor lui Christos. Copii, ascultați în Domnul pe părinții voștri”. (*Ef. 6:1*). Când un tată sau mamă dă învățătura cu privire la Dumnezeu și la cuvântul Său, ei sunt „în Domnul”, și trebuie să fie ascultați, deoarece atunci neascultarea nu este numai împotriva tatălui și a mamei, ci împotriva Domnului. W. 15.9.46.

27 Iunie

Să faci și o tablă de aur curată, și să sapi pe ea... SFINȚENIE LUI IEHOVA. — *Ex. 28:36, A. S. V.*

Deoarece aceasta era un semn, cum marele preot Aaron a fost consacrat cu toată și pe deplin Dumnezeuului adevărat și scopului Său, a preumbrît că semnul distinctiv ce-l încoronază pe adevăratul și vecinicul Mare Preot, a fost desăvârșita Sa „sfîntenie” lui Iehova, neprihănirea Sa de naturburat față de Tatăl Său cereesc. În armonie cu cuvintele ce stăteau pe coroană, Isus nu s'a întinat cu vreo parte a acestei lumi. Sfințenia Sa înaintea lui Iehova Dumnezeu, nu-I permite să încheie compromisiuri cu lumea aceasta și să ia legături diplomatice cu ea și să primească ambasadorii, diplomații, minștri și însărcinații de afaceri ai ei și să încheie concordate cu statele ei. Un supreot de credincioșie imită pe Marele Său Preot, prin faptul că este totdeauna plin de griji „să se fiină nepătat de lume”. (*Iac. 1:27*). Deaceia este el cu totul și neimpărțit de partea împărăției lui Dumnezeu. W. 1.6.46.

28 Iunie

Alina! Domnă, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. — *Apoc. 19:6, A. S. V.*

Acela astăzi, cari doresc să fie creștini în adevăratul sens, fără făcărnicie, trebuie să fie martori ai lui Iehova. Eași să ne batjocurească religioniștii cum vor voi pentru că noi purtăm numele lui Iehova, noi vom continua să unim mărturia noastră cu a acelora; cari I-au mulțumit pentru că și-a luat puterea și a început să împărătească. (*Apoc. 11:16, 17*). Noi vom continua să ne alăturăm marelui oștri cerești, atribuind tot ce este mareș lui Iehova Dumnezeu. Noi vom continua să fim martori pentru Guvernul Său teocratic stabilit. (*Apoc. 19:1.6, 7*). Noi ne socotim onorați de a face parte din acel lung șir de martori ai lui Iehova, care se întinde dela Abel până astăzi, și care cuprinde pe cel mai distinct dintre toți, pe Christos Isus. Privind la El, deoarece El era în mod perfect adevărat și credincios pe pământ, noi vom merge înainte cu hotărîre și cu credincioșie, în executarea însărcinării lui Iehova dată nouă: „Voi sunteți martorii Mei”. W. 15.11.46.

29 Iunie

Iar carnea și pielea le-a ars în foc afară din tabără. — *Lev. 9:11.*

Isus a îndurat suferințele Sale, ca unul care a fost lăudat în ochii conducătorilor religioși ai comunității lui Israel, Jertfa Sa a avut pentru ei un miros urit al morții, întocmai ca mirosul, când un taur mort este ars, și deaceia a fost osândit la moarte de către ei ca un răufăcător nelegiuit, care nu aparține taberei poporului lui Dumnezeu. Prin această ocară și prin aceste suferințe s'a dovedit neprihănirea Sa în fața lui Dumnezeu, prin faptul că au servit încercării, dacă D'avolul din cauza suferințelor, pe cari Dumnezeu le-a permis pentru El prin cearta Diavolului. Il va putea îndemna la răsvărire împotriva lui Dumnezeu. Însă tocmai așa două cum grăseala din belșug și organele interne ale jertfei de isoășire, au fost arse pe altar și au fost primite de Dumnezeu în timo ce trupul mort a ars afară din tabără, tot așa a fost Isus în înăuntrul Său credincios lui Dumnezeu, în timp ce a suferit toată ocară, insulta și suferințele, chiar până la moarte. Dela Iordan până la Go'gota a țesut de la Fi ca jertfă, în mijlocul focului de pe altar, un miros dulce, liniștitor, plăcut, mirosul jertfei adușă lui Dumnezeu. W. 15.6.46.

30 Iunie

Ele nu cunosc vocea străinilor. — *Ioan 10:5.*

„Turma mică” a împărăției se poartă față de Păstorul său loial, pentru că este devotat credincios față de Păstorul mare, Iehova Dumnezeu. Pe El L-a ridicat Marele Păstor de moștenitor al legământului împărăției, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Regele Dav'd. Dumnezeu L-a „pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor”. (*Isa. 55:4*). Prin urmare se pot încrede că-l conduce pe calea închinării adevărate la Dumnezeu și se îngrijeste de binele lor vecinic și de intrarea lor în împărăție. Glasul „străinilor”, cari vin cu o veste, care nu este în armonie cu adorațiunea curată a lui Iehova și nu este în interesul împărăției, care justifică numele sfânt al lui Dumnezeu, nu este luat în seamă de el. Ei știu că este periculos de a asculta de astfel de străini, și de a ajunge sub puterea și influența lor. Atât de repede pe cât este posibil, îi înconjoară pe aceștia ca periculoși și ducători pe căi greșite și nu dau atenție glasului lor, prin aceea că I-ar urma în ceva chip, oricât ar suna de așagător și de dulce. W. 15.5.46

UN LEGĂMÂNT NOU CU O NAȚIUNE NOUA

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voiți face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou” (Ieremia 31: 31)

IEHOVA a făcut un legământ nou. Acesta a adus în existență un popor nou, o națiune nouă, care este deosebită de toate națiunile pământului. Această națiune reprezintă un guvern nou, a cărui domnie va ajunge până la marginile pământului nostru și va mijloci tuturor supușilor săi de bună voie binecuvântările unei păci durabile, ale libertății și ale bunei stări, ale siguranței, ale sănătății și ale vieții.

² Legământul nou, prin care este adus în existență poporul pentru această stăpânire a binecuvântărilor, a fost în vigoare de mai mult de nouăsprezece sute de ani. În curând el își va fi împlinit scopul și va fi adus în existență numărul complet al membrilor acestei corporațiuni domnitoare. Deși legământul a existat mult timp totuși numărul membrilor națiunii noi și guvernul său este relativ mic. Aceasta accentuează superioritatea acestei stăpâniri și cerințele înalte, pe cari trebuie să le îndeplinească cineva, dacă voiește să fie potrivit pentru a lua parte. Intrucât legământul se apropie acum de sfârșitul său, putem să privim înapoi asupra istoriei sale și să putem urmări cursul său, mai ales cursul său în zilele cu urmări grave din timpul nostru. A face aceasta acum, ne va fi spre binecuvântare.

³ În capitolul al treizeci și unu-lea al profeției lui Ieremia, Iehova Dumnezeu a descoperit pentru prima oară scooul Său: de a face legământul nou. În ultimul nostru articol al Turnului de veghere, am examinat primele șaptesprezece versete ale acestui capitol și am văzut, cum a promis Dumnezeu Domnul, de a aduce înapoi pe poporul Său din țara vrășmasului și de a-l face un popor liber, fericit și binecuvântat în patria sa. Noi am văzut, că această profeție a avut în secolul al șaselea înainte de Christos o împlinire literală, dar numai în parte, că acum însă, în primul secol al erei noastre, ea a început să aibă împlinirea sa completă, în mare. Cu bucurie am văzut, că împlinirea definitivă și completă a profeției cade în remarcabilul nostru secol al douăzecilea.

⁴ La prima împlinire în mic a acestei profeții despre restatornicire și reclădire, au luat parte cele douăsprezece seminții ale națiunii lui Izrael din țara Palestina. Dintre aceste douăsprezece seminții s'au distins două, și anume Iuda și Efraim. Ele s'au tras amândouă dela același strămoș, dela Iacob, dar dela mame diferite. Mama seminției lui Iuda a fost prima soție a lui Iacob, Lea, și Iuda a fost al patrulea fiu al ei. Soția a doua a lui Iacob a fost Rahela, și Efraim a fost nepotul ei. Tatăl lui Efraim a fost Iosif, primul fiu, pe care i l-a născut Rahela lui Iacob. Seminției lui Iuda i s'a făcut promisiunea stăpânirii împărăției, dar lui Efraim i s'a dat făgăduința că va fi cea mai numeroasă seminție. Din aceste motive între semințiile lui Iuda și Efraim s'a ajuns încet încet la certuri și la rivalitate.

⁵ Din capitolul al treizeci și unu-lea al lui Ieremia

aflăm, cum se plânge Efraim de starea rea, în care a ajuns. Acolo zice Iehova Dumnezeu: „Aud pe Efraim bocindu-se: M'ai pedepsit, și am fost pedepsit, ca un junc nedepins la jug; întoarce-Mă Tu, și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul meu! După ce m'am întors, m'am căit; și după ce mi-am recunoscut greșelile, mă bat pe pulpă; sunt rușinat și roșu de rușine, căci port ocară tinereței mele”. (Ier. 31:18, 19).

⁶ Pentru ce a fost aceasta așa? Pe scurt, din următoarele motive: Sub regele Solomon, care a aparținut la seminția lui Iuda, s'a iscat nemulțumire în mijlocul seminției lui Efraim și în mijlocul celor nouă seminții surori ale sale. Deoarece ei n'au primit satisfacție dela urmașul și fiul lui Solomon, Roboam, cele zece seminții nemulțumite s'au răsvrătit sub conducerea lui Efraim și au întemeiat un regat propriu cu un efraimit, cu Ieroboam ca regele lor. În felul acesta au rămas seminției lui Iuda, ca asociați și sprijinitori, numai seminția lui Beniamin și Leviții. Mulți izraeliți individuali au trecut însă granița și au venit în regatul lui Iuda, ca să trăiască sub aceasta în loc ca să trăiască sub regatul nou format al lui Izrael. (Vezi 2 Cron. 11:13-16; 15:9). Așadar de Leviți au trăit așa dar reprezentanți din toate cele douăsprezece seminții, în regatul lui Iuda.

⁷ De timpuriu, așa zicând în tinerețea noului regat al celor zece seminții a lui Izrael, acesta s'a întors dela închinarea lui Iehova în templul Său. Pentru a împiedeca, ca cele zece seminții să meargă pentru a se închina lui Iehova regulat, an de an, în capitala externă Ierusalim, regele efraimit al lui Izrael, a introdus adorarea a doi viței de aur, ca un cult național al lor. Intrucât seminția lui Efraim a fost seminția conducătoare și domnitoare în noul regat al lui Izrael, întregul regat al celor zece seminții a fost numit adesea și „Efraim”, ca de exemplu în Ieremia 31:9, 18, 20. Celălalt regat a fost numit „regatul lui Iuda”, deoarece regele său a venit în linie directă dela David, și deci dela casa lui Iuda.

⁸ Impărăția lui Izrael a căzut tot mai mult în idolatrie și în cele din urmă a trecut la adorarea zeului Soarelui Baal și a altor zei falși de ai păcătoșilor. De aceea a venit mânia lui Dumnezeu peste ei, și în anul 740 î. Chr., Dumnezeu a permis, ca împărăția asiriană să distrugă capitala lor Samaria și să ducă pe cele zece seminții ale lui Izrael în exil, în țările îndepărtate ale Asiriei. (Vezi 2 Regi, capitolul șaptesprezece). Înainte de aceea însă s'au refugiat mulți Izraeliți temători de Dumnezeu în împărăția lui Iuda, pentru ca să poată adora pe Iehova Dumnezeu în templul Său în Ierusalim. (2 Cron. 30: 10-18). Dar în cele din urmă, chiar și majoritatea împărăției lui Iuda a căzut dela închinarea la Iehova și a decăzut la închinarea idolatră, la demoni. De aceea a permis Iehova, ca în anul al patruzecilea, de când a proorocit Ieremia, Babilonienii sub Regele Nebucadne-

¹ Ce a adus Iehova în existență prin facerea unui legământ nou?

² Cât timp este în vigoare acest legământ, și pentru ce este așa de mic numărul membrilor lui?

³ Unde a anunțat Iehova acest legământ, și ce am recunoscut noi cu privire la această profeție în ultimul articol al „Turnului de Veghere”?

⁴ Ce desfășurare a lucrurilor a condus la certuri și rivalitate între semințiile lui Iuda și Efraim?

⁵ În ce cuvinte ale profeției se plânge Efraim despre sine însuși?

⁶ Cum s'a ajuns la o împărăție a lui Israel și o împărăție a lui Iuda?

⁷ Ce păcat a făcut „Efraim” în tinerețea sa?

⁸ a) Ce a venit în cele din urmă peste împărăția lui Israel și împărăția lui Iuda din cauza procedării lor păcătoase?

b) Ce a trebuit să arate în mod corespunzător profeția exprimată de Ieremia cu privire la supraviețuitori?

far, să distrugă fostul oraș sfânt, Ierusalimul, și să ducă în captivitate la Babilon pe majoritatea locuitorilor supraviețuitori ai împărăției lui Iuda; aceasta s'a întâmplat în anul 607 î. Chr. Prin urmare, la urmă toate cele douăsprezece seminții ale poporului lui Izrael au ajuns în captivitatea puterii mondiale, care a stăpânit atunci, Babilon, și au fost exilați din patria lor. Profeția lui Ieremia a fost proclamată prin urmare ca să facă cunoscut, că se va găsi o rămășiță din toate cele douăsprezece seminții, care să se căiască și să se întoarcă la Domnul ca Dumnezeuul său, și va fi adusă înapoi în țara sfântă, Palestina. Prin urmare, niciuna din cele douăsprezece seminții nu se va pierde de tot sau va fi nimicită, ci o rămășiță credincioasă va ieși din cele douăsprezece seminții, atât din Efraim și cele zece seminții, pe care le-a reprezentat el, cât și din seminția lui Iuda și din asociații săi, din Leviți și din seminția lui Beniamin.

⁹ Când Efraim sau toate cele zece seminții, pe cari le-a reprezentat el, a fost în captivitate, s'a bociț, adică o rămășiță dintre ei s'a bociț. Plină de rușine, a recunoscut această rămășiță păcatul plin de ocară al tinereții sale, decăderea sa la adorarea unui vițel și mai târziu încă la închinarea la Baal, prin faptul că în locul Creatorului, în locul lui Dumnezeu, au fost divinizate și adorate creaturi. Acesta a fost numit „păcatul Samariei”, deoarece Samaria a fost capitala împărăției celor zece seminții a lui Israel. (Amos.8:14). Cei ce-au aparținut la rămășița lui Efraim au mărturisit, că ei au avut de ispășit pedeapsă pentru păcatul depărtării dela adorarea adevărată a lui Dumnezeu. Acum ei s'au rugat la Iehova, la Dumnezeuul lor adevărat, la Dumnezeuul strămoșilor lor credincioși și L-au rugat să-i ducă înapoi în patria lor. În necazul lor s'au lovit pe pulpe sau pe djept. Ei au recunoscut că adevăratul Dumnezeu este Acela care îi pedepsește în îndurare, prin faptul că i-a lăsat să locuiască în exil, într'o lume păgână, care se închina la demoni. Anumite traduceri din timpul mai nou consună cu textul vechiu *Septuaginta*, când zic: „Exilul meu m'a condus la părerea de rău”. (Moffat); sau „Dupăce am fost în surghiun, m'am pocăit”. (Biblia revăzută (Zürcher). Despre acest fel de întristare vorbește apostolul, Pavel, când zice: „În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire”. (2 Cor. 7:10). Ce a urmat după aceea?

¹⁰ Prin Ieremia, profetul Său, Iehova a spus dinainte, că această părere de rău a lui Efraim și a semințiilor, cari au fost cu el, cari au păcătuit de mult timp, va trezi îndurarea Sa iubitoare. În profeție auzim deci pe Dumnezeu zicând: „Imi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine? Căci când vorbesc de el, Imi aduc aminte cu gingășie de el, deaceea imi arde inima în Mine pentru el, și voi eu avea milă negreșit de el, zice Domnul”. (Ier. 31:20). Când deci rămășița credincioasă a lui Israel, plină de căință a fost adusă înapoi la Palestina din 537 î. Chr., atunci au fost și membri de ai lui Efraim sau din cele zece seminții, pe cari le-a reprezentat, între cei ce s'au întors. Vechea iubire, pe care a avut-o Dumnezeu pentru el, le-a fost arătată iarăși, când l-a eliberat din Babilon și i-a adus înapoi în pa-

tria lor și i-a pus să clădească din nou templul, pentruca să se poată închina numai lui Iehova ca Dumnezeuul lor.

NICIO SEMINȚIE NU S'A PIERDUT

¹¹ Așa s'a întâmplat, că în zilele lui Isus și ale apostolilor Săi, când o rămășiță a Israelilor a renunțat la religia iudeilor și s'a întors la creștinismul curat, în Palestina au fost reprezentate toate semințiile lui Israel, Efraim și ceilalți din cele zece seminții precum și semințiile Iuda și Beniamin și Leviții. Învățătură modernă religioasă, conform căreia cele zece seminții ale lui Israel sub Efraim s'au pierdut, după ce au fost deportate în provinciile asiriene, nu este bazată pe fapte biblice. Una dintre cele zece seminții de sub conducerea lui Efraim a fost Așer; și Ana, proorocița, care s'a aflat în templul din Ierusalim, când copilul Isus de 41 de zile a fost adus acolo la curățirea Mariei, a fost „din seminția lui Așer”. (Luca 2:36-38). Că întreg Israelul a locuit atunci în Palestina, este întărit de porunca îngerului, care i s'a dat lui Iosif în Egipt, unde dusesse pe Isus: „Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, și du-te în țara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viața Pruncului”. „Iosif s'a sculat, a luat Pruncul și pe mama Lui, și a venit în țara lui Israel” (Mat. 2:20, 21).

¹² Îngerul lui Dumnezeu a zis cu privire la Ioan Botezătorul: „El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeuul lor”. (Luca 1:16). Declarațiile proprii ale lui Isus sunt de acord în aceea, că toate cele douăsprezece seminții au fost iarăși în Palestina; căci El le zice: „Adevărat vă spun că nici în Israel n'am găsit o credință așa de mare”. Către apostolii Săi, pe cari i-a trimis să propovăduiască, le-a zis: „Să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel... Când vă vor prigoni într'o cetate, să fugiți într'alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului”. El a zis de asemenea unei femei neizraelite: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. (Mat. 8:10; 10:6, 23; 15:24).

¹³ Ucenicii credincioși ai lui Isus n'au vorbit niciodată despre cele zece seminții ca despre unele, cari ar fi pierdute pentru națiunea lor, ci au vorbit totdeauna despre aceea, că toate semințiile au fost restatornicite și au locuit iarăși în Palestina. Ei au zis lui Isus: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (Fapte 1:6). Către aceia, cari au venit din diferite părți ale pământului, ca să sârbătorească sârbătoarea Rusaliilor, Petru le-a vorbit cuvintele: „Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea! ...Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Christos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”. (Fapte 2:22, 36; și 4:27). Mai târziu a zis Petru înaintea Sinedriului iudeu (tribunal suprem la Evrei): „Mai mari ai norodului și bătrâni ai lui Israel... să știți toți, s'o știe tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Christos din Nazaret, pe care voi

¹¹ Fost-au în timpul copilăriei lui Isus cele zece seminții ale lui Israel pierdute pentru țara Palestina? ce dovezi avem pentru aceasta?

¹² Ce a zis Isus, ceeace luminează întrebarea aceasta?

¹³ Căci cuvintele ale ucenicilor, mai cu seamă ale lui Petru, aruncă mai multă lumină asupra întrebării?

⁹ Ce a mărturisit și a făcut Efraim-ul care s'a tânguit?

¹⁰ Când s'a arătat iarăși iubirea veche a lui Dumnezeu față de Efraim, și cum?

L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți" (Fapte 4:8, 10; mai departe 3:12). Despre aceea, cari au fost ajunși prin propovăduirea lui Isus în Palestina, a zis Petru lui Corneliu, primul convertit dintre păgâni sau națiuni: „El (Dumnezeu) a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Christos, care este Domnul tuturor”. (Fapte 10:36, 37). Cuvintele lui Petru toate vorbesc împotriva teoriei religioase despre zece seminții pierdute ale lui Israel.

¹⁴ Un alt martor pentru faptul istoric, că cele zece seminții ale împărăției lui Israel, în fruntea cărora a stat Efraim, au fost aduse înapoi în Palestina cu celelalte seminții ale împărăției lui Iuda, este apostolul Pavel. Într-o vorbire în sinagoga din Antiohia, în Pisiidia, a zis Pavel: „Bărbați Israeliti și voi cari vă temeți de Dumnezeu, ascultați! Dumnezeuul acestui popor Israel, a ales pe părinții noștri. A ridicat la cinste pe norodul acesta... Din sămânța lui David, Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Isus. Înainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul pocăinței la tot norodul lui Israel”. (Fapte 13:16, 17, 23, 24). Cuvintele lui Pavel, pe cari le-a adresat Regelui Agripa în Cezarea, capitala din Iudeea, sunt demne de luat în seamă; deoarece el a zis regelui: „Și acum, sunt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței, pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri, și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, cari slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte”. (Fapte 26:6, 7).

¹⁵ Ca altă dovadă, că toate cele douăsprezece seminții au fost adunate iarăși și niciuna nu s'a „pierdut” în Āsiria sau în altă parte, Pavel a scris cuvintele: „Pe când Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n'a ajuns la Legea aceasta, Pentruce? Pentru că Israel n'a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s'au lovit de piatra de poticnire, după cum este scris: Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire, și o stâncă de cădere; și cine crede în El, nu va fi dat de rușine! Frații'or, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliti este să fie mântuiți” (Rom. 9:31-33; 10:1). Pavel citează aci cuvintele din Isaia 8:14 despre „piatra de poticnire și... stâncă de alunecare pentru amândouă casele lui Israel”, și anume casa lui Iuda și casa celor zece seminții Israelite. (1 Petru 2:8). Teoria fantastică anglo-israelită, că presupusele „zece seminții pierdute” ale lui Israel nu sunt alții decât națiunea britanică și popoarele americane de origine anglo-saxonă, cade deci, pentrucă se contrazice cu Biblia inspirată. Profeția lui Ezechiel 37:20-28 spune înainte, că semințiile lui Israel sub Efraim și celelalte seminții sub Iuda, vor fi conduse toate înapoi în patria lor Palestina și vor fi unite din nou. Rapoartele lui Ezra și Neemia privitoare la rămășița Israelitilor, cari s'au întors înapoi într'adevăr dela 537 î. Chr. în Palestina, dovedesc că din toate semințiile din întreg Israelul s'au întors acolo înapoi frați ca reprezentanți, în unitate. Ca dovadă competentă vezi toate textele biblice în nota marginală *).

* Ezra 2:2, 59, 70; 3:1; 4:3, 7, 10, 28; 8:25, 29; 9:1; 10:1, 2, 5, 10; Neemia 2:10; 7:7, 61, 73; 9:1, 2; 11:3, 20; 12:47; 13:3; și Maleahi 2, 11; Luca 1:80; 7:9; Ioan 1:31; 3:10.

¹⁶ a) Cum a pus Pavel de asemenea mărturie despre adunarea din nou a întregului Israel?

b) Care teorie religioasă cade deci dela sine? și cum combat aceasta mai departe Ezechiel, Ezra și Neemia

¹⁶ Prin faptul că Iehova prin profetul Său Ieremia își adresează cuvintele către toate semințiile lui Israel, cari se află în captivitate, și prin faptul că arată, că ei trebuie să-și îndrepte pașii înapoi, El proclamă: „Ridică semne pe drum, pune stâlpi, ia seama la calea, la drumul pe care l-ai urmat... Intoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea cari sunt ale tale! Până când vei fi pribeagă fiică rătăcită? Căci Domnul face un lucru nou pe pământ: femeia va peți pe bărbat (femeia înconjoară ocrotitor pe bărbatul (tare); traducerea *Schlachter*) (Ier. 31:21, 22). Prin urmare Iehova spune cu siguranță, că toate cele douăsprezece seminții se vor întoarce înapoi la timpul său în țara închinării restatornică la Iehova. În acest cuget în timpul, când vor fi duși în captivitate și în exil în Babilon, ei trebuie să pună pe întreg drumul indicatoare care să le arate calea la întoarcere. Intoarcerea lor nu a însemnat numai o întoarcere corporală în Palestina, ci și o întoarcere dela căderea lor, o întoarcere la adorarea adevărată a lui Dumnezeu, la închinarea la Iehova în templul Său din Ierusalim.

¹⁷ Cei ce se abat dela închinarea adevărată la Dumnezeu adevărat, pot, dacă cugetă puțin, să urmărească cursul, pe care au ajuns pe o cale lăturalnică și astfel au ajuns dela adorarea adevăratului Dumnezeu în prinsoarea religiei, care aparține la lumea babiloniană. Dacă cineva ar voi, prin urmare, să se întoarcă la serviciul lui Dumnezeu și la o relație pașnică și binecuvântată cu El în templul Său spiritual, atunci trebuie să-i pară rău de calea lui încăpățanată și după aceea să se pocăiască sau să se întoarcă dela calea sa și să ajungă iarăși la El pe calea, pe care o arată lămurit. Cu puțin timp înainte de a încheia Dumnezeu legământul nou cu națiunea nouă, a venit Ioan Botezătorul și a propovăduit urmașilor celor douăsprezece seminții ale lui Israel după cum urmează: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. Mai târziu s'a apropiat Isus de Israeliti în același mod cu cuvintele: „S'a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelia”. (Mat. 3:1, 2; 4:17; 10:7; Marcu 1:14, 15). „Amândouă casele lui Israel” au alunecat peste Christos Isus ca piatra de temelie sau Regele hotărît de Dumnezeu; însă o rămășiță dintre toate semințiile lui Israel a grătat adevărată căință și s'a întors. Această rămășiță cu credință și credincioasă s'a întors înapoi din robia religiei, în care a fost ținut cu putere aspră poporul iudeu. Așa au ajuns aceștia înapoi în țara sau în poziția favoarei divine sub Regele Său uns Christos Isus, care a venit din casa lui David. Sub El, Regele lor, ei au devenit sămburele sau partea dela început a națiunii noi, a Israelului spiritual, care este deosebit de „Israelul după trup”, a căru mare majoritate a lepădat piatra de temelie a împărăției, pe Christos Isus (1 Cor. 10:18; 1 Petru 2:9, 10).

¹⁸ Intru sprijinirea adevărului, că legământul nou

¹⁹ În ce cuvinte a vorbit Iehova despre întoarcerea lor, ca despre ceva sigur? și ce a însemnat întoarcerea lor?

²⁰ a) Ce este prin urmare calea, care aduce înapoi la relație cu Dumnezeu? și cum arată aceasta cuvintele lui Ioan și ale lui Isus?

b) În ce chip s'a întors apoi o rămășiță înapoi, și ce a devenit din ea?

²¹ Ce scrie Pavel și Petru întru sprijinirea adevărului, că în legământul nou există o națiune nouă?

este încheiat cu o națiune nouă, scrie apostolul Pavel: „Nici tăierea împrejur (a poporului Israel după trup), nici netăierea împrejur, nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă. Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta (cu privire la o făptură nouă) și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!” (Gal. 6:15, 16). Pavel scrie mai departe ca dovadă, că Christos Isus este capul unei creațiuni noi a unei națiuni noi, când zice: „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Christos în felul lumii, totuș acum nu-l mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus: iată că toate lucrurile s'au făcut noi. Și toate... dela Dumnezeu” (2 Cor. 5: 16-18). În armonie cu aceasta scrie apostolul către această corporațiune de creațiuni noi ca o națiune și zice: „Voi însă sunteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunec la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu” (1 Petru 2:9, 10).

¹⁹ După cum a fost preumbrat aceasta prin acea rămășiță credincioasă evreiască din timpul lui Isus și a apostolilor Săi, așa a existat dela 1918 d. Chr. o rămășiță credincioasă. Membrii acestei rămășițe n'au aluneecat peste Christos Isus, peste piatra de temelie a lumii noi drepte și Regele ei legal. „Creștinătatea” se laudă, că este națiunea nouă, care stă în legământul nou, pe care l-a făcut Dumnezeu prin Christos; dar ea refuză să recunoască, că timpurile domniei mondiale a națiunilor s'au sfârșit în anul 1914 d. Chr. Prin urmare ea refuză să renunțe la stăpânirea sa mondială și să primească pe Christos Isus ca Regele preaslăvit al lui Dumnezeu, a cărui timp hotărât ca să stăpânească a sosit din 1914. Din întreaga „creștinătate” a ieșit numai o rămășiță, care în cuvânt și în fapt primește pe Christos Isus ca Regele domnitor și îi urează bun venit, ca Regelui, căruia membrii acestei rămășițe îi vor servi și-l vor asculta în credincioșie de supuși, ce nu se poate călca.

²⁰ Rămășița se compune din martori consacrați lui Iehova, cari din 1914 au propovăduit națiunilor „creștinătății” și întregii lumi: „Impărăția cerurilor a sosit”. În decursul primului război mondial din 1914-1918 ei au fost apăsați greu de către națiunile „creștinătății”, din cauza devotamentului lor față de Christos. Deoarece ei au dat loc în mare măsură fricii de guverne politico-religioase, au ajuns în captivitatea marelui Babilon simbolic a lumii acesteia. Ei s'au supus în acel timp măsurilor de restrângere politico-religioase, cari au fost impuse lucrării lor de mărturie pentru împărăția lui Dumnezeu, care este guvernată de Christos. Întocmai ca rămășița izraelită în exilul vechiului Babilon, ei au recunoscut după aceea, că au neglijat să cultive închinarea curată, adevărată la Dumnezeu, la Iehova. Ei s'au căit, că au lăsat laoparte serviciul pentru El, sânguinos și fără frică de creațiuni, și au căutat să îndrepte cele întâmplate. În anul 1919 Dumnezeu a început să-i elibereze prin Regele Său Christos Isus din cătușele dușmanului, și anume literalmente, dar mai

ales spiritualicește. Apoi au împlinit în înțeles definitiv, complet, profeția lui Ieremia, după care rămășița „Israelului lui Dumnezeu” se va întoarce înapoi în patria dată lui de Dumnezeu, în organizația Sa.

²¹ După aceea Dumnezeu a făcut un lucru nou pe pământ: „O femeie apăra un bărbat tare” (Rotherham, Biblia engleză). Alte traduceri ale Bibliiei redau acest text după cum urmează: „Femeia va peți pe bărbat”. „Femeia slabă se face virilă (ca un bărbat)” (Moffat). Orice s'ar prefera, fiecare traducere cuprinde cugetul, că aceia, cari mai demult au fost ca o femeie și deci slabi, vor deveni tari și activi, întocmai ca bărbații. Aceasta li s'a întâmplat membrilor credincioși ai rămășiței dela 1919, și anume prin spiritul sau puterea activă a lui Dumnezeu, care a fost turnată asupra lor. În loc ca Iehova Dumnezeu să umble după ei, ei i-au căutat favoarea și s'au atașat de El, de marele „bărbat” al organizațiunii Sale universale. Ei au umblat după Christos Isus, Mirele bisericii Sale, și s'au alipit de El. Cu curaj de bărbat au pășit ei de atunci îndrăzneț în fața întregii lumi, și au mărturisit numele lui Iehova și au vestit vestea de bucurie despre împărăția Sa, care acuma este întemeiată prin Regele Său Christos Isus. Mărturia mondială pentru împărăție, pe care au pus-o de atunci începe acești martori creștini ai lui Iehova, este prin urmare ceva nou în acest secol al douăzecilea, ceva, ce lumea aceasta n'a mai văzut niciodată mai înainte. Este „lucrarea ciudată” a lui Iehova pe pământ, care se face înaintea Armaghedonului. (Isa. 28:21).

BUNĂ STARE ȘI CREȘTERE

²² Ceea ce prezice apoi profetul Ieremia, arată propășirea rămășiței Martorilor lui Iehova în privință spirituală, cu privire la activitatea sa și la numărul acestora, cari se închină lui Iehova. „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: Iată ce se va zice iarăș în țara lui Iuda și în cetățile sale, când voi aduce înapoi pe prinșii lor de război: Domnul să te binecuvânteze, locaș al neprihănirii, munte sfânt! Iuda va locui acolo fără teamă în toate cetățile lui, plugarii și cei ce umblă cu turmele la pășune. Căci voi răcori sufletul obosit, și voi sătura orice suflet lihnit de foame. La acest lucru m'am trezit, și am privit; și somnul imi fusese dulce. Iată, vin zile, zice Domnul, când voi însă-mânța casa lui Israel și casa lui Iuda cu o sămânță de oameni și o sămânță de dobitoace”. (Ier. 31:23-27).

²³ Capitala împărăției lui Iuda a fost Ierusalimul. În el se află muntele sfânt, pe care a stat templul zidit de Solomon spre închinare la adevăratul și viul Dumnezeu. Oștirile babiloniene au dărâmat acest templu și au pângărit muntele său sfânt în anul 607 î. Chr., totuși rămășița izraelită, care s'a întors înapoi la șaptezeci de ani, a reclădit templul iarăș în locul său vechiu. Pentru aceasta Iehova Dumnezeu a binecuvântat pe rămășița credincioasă în patria sa cu mari bogății de vite și cu produse ale pământului. El a înmulțit numărul său mic de oameni de mai demult precum și numărul animalelor de casă. Dacă Ieremia s'ar fi trezit atunci din somnul său de moarte și, dacă ar fi văzut acea împlinire dintâi sau mică a profeției, atunci aceasta i-ar fi îndulcit somnul morții pe mai departe, până la înțe-

²¹ Cum s'a făcut lucrul nou, și anume „femeia va peți pe bărbat”?

²² Cu cari cuvinte a prezis apoi Ieremia bună starea, de care a avut parte rămășița?

²³ Pentru ce și cum a binecuvântat Iehova rămășița din anul 537 î. de Chr. și cum ar fi fost îndulcit somnul lui Ieremia?

¹⁹ Cum se deosebește „creștinătatea” de rămășița de astăzi, cu privire la Regele stăpânitor al lui Dumnezeu?

²⁰ Pentru ce a trebuit să se căiască această rămășiță și cum s'a împlinit la ea profeția lui Ieremia cu privire la întoarcerea rămășiței?

meierea împărăției lui Dumnezeu. Acesta nu a fost numai un vis deșert despre ceva plăcut. Dacă acel martor din timpul vechiu, acel martor „al lui Iehova al oștirilor, al Dumnezeului lui Israel”, ar putea vedea, cum se împlinește profeția din 1919 pe deplin la Marto. lui Iehova de astăzi, atunci acesta ar fi pentru el foarte îmbucurător, pentru că prin aceasta cuvântul lui Dumnezeu este dovedit ca adevărat și prin urmare este justificat.

²⁴ Iehova a binecuvântat în zilele acesteia locuința împărăției Sale drepte sub Christos și a restatornicit închinarea curată pe muntele sfânt al templului Său spiritual. El nu numai că a adunat din nou pe rămășița Sa de martori, pentru că să I se închine și să-L servească fără frică și unit pretutindeni pe pământ, ci El le-a binecuvântat lucrarea în campania de mărturie și între turmele lui Dumnezeu. El a înmulțit mijloacele și metodele lor de a oferi fructele împărăției popoarelor tuturor națiunilor. De asemenea El a adăugat la micul număr al rămășiței Sale o mare mulțime de oameni de bine consacrați, a cărei număr crește zilnic. Aceasta ne procură mulțumire și satisfacție.

²⁵ Prin faptul că Iehova Oștirilor, Dumnezeuul lui Israel garantează despre aceea, că această stare binecuvântată a rămășiței Sale credincioasă nu va fi schimbată, El adaugă: „Și cum am veghiat asupra lor ca să-i smulg, să-i tai, să-i dărâm, să-i nimicesc și să le fac rău, tot așa voi veghia asupra lor ca să-i zidesc și să-i sădesc, zice Domnul. În zilele acelea, nu se va mai zice: „Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s'au strepezit dinții”, ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om, care va mânca aguridă, i se vor strepezi dinții!” (Jer. 31:28-30).

²⁶ Motivul pentru ce a veghiat Iehova ca să smulgă, să dărâme și să nimicească în cât privește pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel, a fost, că ele au părăsit adorarea Creatorului; au devenit neascultătoare față de legile și poruncile Sale și prin aceasta au călcat legământul legii, pe care l-a încheiat cu ele prin profetul Său Moise. Acești călcători de legământ s'au îndreptat spre adorarea creaturilor și au ridicat, imitând pe păgâni, o mare organizație religioasă. Prin aceasta au adus multă ocară pe numele lui Iehova, pe care l-au purtat în zadar. Dumnezeu nu pentru acest scop le-a dat țara făgăduită; și în decursul unui timp lung i-a pedepsit din cauza aceasta prin mâna dușmanilor lor. În cele din urmă s'a apucat să smulgă și să nimicească complet organizația lor religioasă din țara promisă. În anul 740 î. Chr., a permis ca cele zece seminții ale împărăției lui Israel să fie biruite pe deplin și locuitorii lor să fie duși în provinciile foarte îndepărtate ale Asiriei, și în anul 607 î. Chr., a permis ca regatul lui Iuda să aibă parte de un tratament asemănător. Supușii săi au fost smulși din țara lor și au fost făcuți prizonieri în țara dușmană, Babilon. După aceea țara Iuda și Ierusalimul au stăt pustii, după cum a sunat avertismentul (înștiințarea), timp de șaptezeci de ani.

²⁷ Dar întrucât membrii rămășiței s'au căit și au ales o altă cale și s'au întors dela religie la închinarea adevărată la Dumnezeu, Iehova a promis că va veghia

²⁴ Cum a binecuvântat Iehova „locașul neprihănit” și „muntele sfânt”, și mai departe pe rămășița de astăzi?

²⁵ Cu cari cuvinte acordă Iehova garanție, că această stare schimbată a rămășiței nu va fi schimbată?

²⁶ Pentru ce a veghiat Iehova peste Israelii ca să-i smulgă și să-i nimicescă? și cum a făcut El aceasta?

²⁷ a) Pentru ce a veghiat asupra lor ca să le facă bine?

b) Ce s'a întâmplat atunci ca dovadă, că profeția s'a împlinit

ca să le facă bine din cauza numelui Său, „să-i zidesc și să-i sădesc”, adică să-i sădească iarăși în patria lor, și anume dela 537 î. Chr., când i-a restatornicit. Totuși profeția s'a împlinit atunci numai în parte și în mic. Pentru ce? Pentru că urmașii acelei rămășițe restatornicite s'au dat iarăși la religie și sub influența ei au cedat căpeteniilor lor religioase și au predat Romanilor pe Christos Isus, pe Mesia, pentru că să fie omorât ca un hulitor și făcător de rele. După aceea au trecut la prigonirea rămășiței, care a urmat pe urmele lui Mesia. De aceea a făcut Dumnezeu ca să fie smulși din Palestina, a pus să le dărâme organizațiunea religioasă și în anul 70 d. Chr. să o nimicească. În acel an oștrile Romei au distrus Ierusalimul pentru a doua oară și au pătruns apoi înainte, pentru că să smulgă pe Izraeliți din țară și să-i împrăștie în toate țările pământului.

²⁸ Nu este deci nimic mai vădit decât faptul, că a trebuit să vină o împlinire completă a profeției, o împlinire în mare. Ea a și venit; profeția s'a împlinit la rămășița credincioasă de Martori ai lui Iehova la acest sfârșit al lumii. Aceștia s'au căit pentru tot ce-au făcut prea puțin, și pentru că au cedat în anul 1918, și dela 1919 au primit prin puterea lui Dumnezeu iarăși privilegiile și ocaziile lor spirituale. Intrucât ei s'au curățit de toată religia și de atunci încoace au luat parte credincios la serviciul lui Dumnezeu. Iehova veghiază asupra celor din rămășiță, pentru a le face neîncetat bine. Iehova Oștirilor, Dumnezeuul lui Israel, i-a „zidit” și i-a „sădit” pe pământ ca martorii Săi, și de aceea nu-i va reuși dușmanului să smulgă, să dărâme și să nimicească pe rămășița adorătorilor credincioși. Dușmanii înșiși vor fi nimiciti în bătălia Armagedonului.

²⁹ Prin urmare, acum este timpul când nu se va mai zice: „Părinții au mâncat aguridă, (struguri acri, Biblia rev. Zürcher), și copiilor li s'au strepezit dinții, ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om, care va mânca aguridă, i se vor strepezi dinții!” Rămășița refuză strugurii acri de pe vița organizațiunii pământestii văzute a Diavolului-cu politica sa, comerțul său egoist și cu religia sa, ce dezonorează pe Dumnezeu. În loc de acestea, rămășița oferă oamenilor fructele adevăratei vițe divine, ale Regelui Christos Isus, la care ei, ca moștenitorii împărăției, sunt „mlădițe”. De aceea este Tatăl lor Iehova proslăvit. (Ioan 15:1-8). Organizația teocratică a rămășiței nu va rătăci și nu va aduce osândă divină și moarte peste copiii sau membrii organizațiunii. Unii membri ai organizațiunii poate că vor rătăci, prin faptul că vor fi atrași de struguri acri, aducători de moarte, ai împărăției lui Dumnezeu imitată de către religie, și ai „lumii sale noi făcută de mână omenească”, dar ei vor trebui să simtă mâncarea acestor struguri dureros în dinții lor proprii. Numai ei singuri vor trebui să sufere moartea, din cauza necredincioșiei lor, și pentru că nu-și păzesc neprihănirea. Organizațiunea teocratică a rămășiței va exista însă mai departe, se va bucura de aprobarea lui Dumnezeu și va vesti împărăția Sa și scopurile, pentru cari garantează numele Său. (Țefania 3:13; Apocalips 22:3-5). De aceea fiecare din rămășiță și din însoțitorii săi de bine, să se păzească pe sine, prin aceea că se ține tare de organizațiunea teocratică.

Wachtower din 1 August 1946.

²⁸ La cine se împlinește profeția complet, și pentru ce și cum? numai în parte?

²⁹ Cum s'a adevărit acum, că dinții oricărui om, care mănâncă struguri acri, se vor strepezi?

PENTRUCĂ UN LEGĂMANT NOU?

LA LUCRUL NOU, pe care îl introduce Creatorul printre oameni, aparține legământul nou, sau contractul nou cu națiunea Sa nouă. „Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcarcă aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul”. — Ier. 31 : 31, 32.

² Acesta a fost un cuvânt aspru pentru Iudei, cari au susținut în mod hotărât că țin tare la legământul legii, pe care l-a încheiat Iehova cu națiunea lor cu Moise ca mijlocitor, legământ pe care însă îl calcă mai departe prin „religia Iudeilor” sau iudaismul, pe care îl cultivă sub conducerea rabinilor. Un legământ nou ar însemna un nou mijlocitor, o nouă preoțime și porunci și legi noi. Aceasta ar mai însemna, că Moise, cel aproape divinizat, ar fi pus laoparte, împreună cu rabinii, cari pretind că au primit pe calea tradiției printr'un lung șir de rabini dela Moise, legea verbală și nescrisă. Faptul rămâne însă, că Iehova, Dumnezeu lui Moise, a promis să facă un legământ nou, deosebit de acela, pe care l-a încheiat cu Izraeliții prin Moise. Niciun evreu natural să nu cugețe însă, că aceasta înseamnă o înjosire a mult stimatului Moise. Aceasta este mai curând o mărturie împotriva încheietorilor de legământ izraeliți; căci, după cum a spus Dumnezeu, ei au călcat legământul Său, pe care l-a încheiat cu ei prin Moise în Egipt.

³ Intrucât niciun legământ nu se face și nu se pune în vigoare decât peste sângele animalelor de jertfă, așa a fost făcut legământul legii în Egipt, cu puțin timp înainte ca Dumnezeu să prindă de mână pe națiunea lui Israel, pentruca să o scoată afară din țara robiei, prin Moise peste sângele mielului de paști. (Ex. 12:1-51). Cam la cincizeci de zile mai târziu, după ce au părăsit Egiptul, Iehova Dumnezeu a introdus legământul legii privitor la poporul Său eliberat pe muntele Sinai în Arabia. (Ex. 24 : 1-8). Iehova a descoperit, că scopul acestui legământ sau al acestui contract, constă din aceea de a alege din această lume un popor, și anume ca un popor, care să fie numit după numele Său și care să servească exclusiv scopurilor Sale; așa a zis El către poporul Său la muntele Sinai: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur și v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. Prin Moise ca purtătorul lor de cuvânt, mijlocitor, Izraeliții naturali au zis lui Iehova Dumnezeu, că ei sunt de acord cu dispozițiile Sale. — Ex. 19 : 1-8.

⁴ Prin ținerea acestui legământ ei au trebuit să fie păziți ca un popor, care este deosebit de întreaga lume. Ei vor fi priviți mai departe ca proprietatea lui Iehova, pe care a eliberat-o din sclavia aducătoare de moarte

din Egipt. Ei vor fi o împărăție teocratică cu Iehova Dumnezeu ca Regele și Legiuitorul lor nevăzut, dar real. Preoții lor vor fi reprezentanții Regelui și, ca atari, vor fi primiți și recunoscuți de El și de aceea vor fi potriviți, ca să-i aducă jertfe bine primite pentru păcatele lor. Ei vor fi o națiune sfântă, adică o națiune nelumească, care va fi devotată cu totul dreptății lui Dumnezeu și va fi despărțită de toate celelalte națiuni de pe pământ și va fi curățită de religia lor. De a aduce un astfel de popor, a fost scopul acestui legământ mozaic.

⁵ Iehova a fost căsătorit cu această organizație teocratică a Izraeliților, căci El a legat-o cu Siné însuși ca Stăpânul și Proprietarul ei, pentruca să-L servească și să aducă în existență poporul pentru numele Său. Această organizație tipică s'a dovedit însă față de Iehova Dumnezeu ca o femeie necredincioasă, pentrucă a călcat încotru acest legământ, până când, în cele din urmă, a fost lepădată. Conform unor traduceri noi, cari sunt de acord cu textul vechiu *Septuaginta*, în Ieremia 31 : 32 este scris, după cum urmează: „Acest legământ al Meu, pe care l-au călcat așa încât a trebuit să-i resping”. (*O traducere americană*). „Contractul, pe care l-au călcat, până când a trebuit să-i leapăd”. (*Moffatt*) „N'au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei”. (Evrei 8 : 9 după textul *Septuaginta*). Cursul lor a călcării continui a legământului a ajuns punctul culminant în anul 33 d. Chr., când au dat în mâinile păgânilor pe cel promis, despre care a scris Moise profetic, pentruca să fie pironit pe stâlp pe Golgota. De aceea a lepădat Iehova Dumnezeu în cele din urmă poporul lui Israel după trup; în același timp El a făcut un legământ nou pentru națiunea Sa nouă, Israelul spiritual.

⁶ Să se observe, cu cine a promis Iehova că va încheia legământul nou, și anume „cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda”. Aceasta nu arată numai, că legământul va fi făcut cu toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel, ci mai arată, că niciuna din cele zece seminții nu vor fi pierdute în timpul când va fi făcut legământul, ci în timpul încheierii legământului nou vor locui în Palestina sau în alte comunități evrești cu sinagogi, membri din toate cele douăsprezece seminții; și din Efraim. (Vezi alineatele 11-15). Când s'a încheiat legământul, nu s'a încheiat cu Israelul trupesc ca atare — prin reprezentării săi: preoții mai mari, cărturarii, învățătorii legii și stăpânitorii religioși — căci aceștia au lepădat pe Christos Isus, care a vorbit ucenicilor Săi despre legământul nou. Cu toate acestea Iehova n'a lepădat pe toți Izraeliții trupești, ci și-a făcut legământul cu o rămășiță, care a urmat pe Mesia și ai cărei membri au fost aleși din semințiile Israelului natural. Așa spune apostolul Pavel în Rom. 11 : 1-7.

⁷ Dar intrucât Izraeliții, cari au fost aduși în legământul nou, au fost numai o rămășiță și n'au fost de ajuns ca să formeze întreaga națiune a poporului pentru

¹ Ce rânduială nouă a introdus Iehova între oameni, conform capitoului treizeci și unu din Ieremia?

² Pentruce este acesta un cuvânt aspru pentru Iudeii, cari cultivă iudaismul?

³ Unde și cum a fost făcut și introdus legământul legii? și care a trebuit să fie scopul său după cuvintele lui Iehova?

⁴ Cum este adus în existență prin ținerea legământului un astfel de popor?

⁵ Cum a fost Iehova pentru ei ca un „soț”? ce a fost însă urmarea modului lor de procedare față de legământ?

⁶ Cu cine a trebuit să fie făcut legământul nou conform făgăduinței, și cu cine a fost făcut de fapt?

⁷ Pentruce nu este poporul legământului nou de origine strict iudaică? și pentruce este o națiune nouă?

numele lui Iehova, El a adus, la timpul hotărît, păgâni credincioși și ascultători în legământ. Prin urmare, națiunea poporului pentru numele și scopul lui Iehova nu este aici exclusiv de origină izraelită și nici exclusiv de origină păgână, ci acei dintre Izraeliți și cei dintre păgâni au fost făcuți una în această națiune. Este o națiune nouă sub un legământ nou, care este deosebit de legământul legii lui Moise. Este Israelul spiritual și toți membrii săi, sunt împreună cetățeni.—Efes. 2:11-22.

⁸ Vechiul legământ al legii a avut jertfa sa, care l-a făcut valabil, și-a avut mijlocitorul și preoțimea sa. De aceea însemnează încheierea unui legământ nou, că trebuie să existe o nouă jertfă, un nou mijlocitor, o nouă preoțime, dar nu mai prejos, ci mai bună, pentru că legământul nou este un legământ mai bun, care se bazează pe făgăduințe mai bune. Atât israelitul preoțesc Ioan Botezătorul cât și iudeul fariseu Pavel, un învățăcel al rabinului Gamaliel, mărturisesc, că Isus din Nazaret în moartea Sa de jertfă, este adevăratul miel de Paști, „Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatele lumii”. Și Petru și Ioan sunt de acord în aceea, că Isus este mielul, a cărui jertfă face valabil legământul nou. (1 Cor. 5:7; Ioan 1:29, 36; 1 Petru 1:18, 19; Apoc. 5:6-13; 7:9-14). Petru mărturisește mai departe, că Christos Isus este profetul, despre care a zis Dumnezeu lui Moise, că-l va ridica asemenea lui Moise, nu mai mare ca el. Prin urmare Christos Isus este acela, care în mod rațional este potrivit, să slujească ca mijlocitorul legământului nou cu promisiunile sale mai bune. (Fapt. 3:20-26). Ca Fiu al lui Dumnezeu, care s'a pogorît pe pământ și a fost născut ca un israelit natural, El a jertfit o jertfă mai bună decât cum au făcut aceasta preoții iudei, prin faptul că s'a jertfit pe sine însuși ca om. El a fost prin urmare potrivit, să slujească ca un mare preot, mai bine și mai cu efect decât preoțimea aaronică a vechiului legământ mozaic al legii. Iudeii și păgânii să fie cu luare aminte la acest fapt și să procedeze în mod corespunzător și să fie veseli cu noua națiune a lui Dumnezeu a legământului nou. Aceasta este adevărata stare a faptelor. Să se observe mărturia inspirată citată în acest scop:

⁹ „Căci este un singur Dumnezeu, și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care S'a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuie adevărat la vremea venită” (1 Tim. 2:5, 6). „Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuș sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu atât mai mult sângele lui Christos, care prin Duhul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuș jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu! Și tocmai

de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete vecinica moștenire, care le-a fost făgăduită. În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut. De aceea și întâiul legământ (la muntele Sinai) n'a fost sfințit fără sânge. Și într'adevăr, Moise după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop a stropit cartea și tot norodul, și a zis: „Acesta este sângele legământului, care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi”. De asemenea, a stropit cu sânge cortul și toate vasele pentru slujbă. Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Christos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. — Evrei 9:11-24.

¹⁰ Cu o înțelegere deplină a faptului, că El este Mijlocitorul legământului nou, pentru că El este în același timp jertfa, peste a cărei sânge intră în vigoare noul legământ, Isus a serbat în anul 33 d. Chr. cu ucenicii Săi ultimul paște și a instituit după aceea cu cei unsprezece apostoli credincioși ai Săi serbarea în amintirea morții Sale. „Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”. (Mat. 26:27, 28; Marcu 14:23, 24). Cei ce sunt aduși ca membri ai națiunii noi în legământul cel nou, trebuie, vorbind simbolic, să bea sângele Său; adică: sângele Său vărsat reprezintă moartea de jertfă spre îndreptărea numelui lui Iehova. Așa trebuie să moară cu El cei cuprinși în legământul nou și să fie făcuți asemenea cu moartea Lui și să fie botezați în moartea Lui”. (2 Tim. 2:11; Filip. 3:10; Rom. 6:3-5). La moartea Sa, în acea zi de paști, în 14 Nisan a anului 33 d. Chr., noul legământ a intrat în vigoare (a fost făcut valabil). Totuși el n'a fost inaugurat, până când Christos după învierea Sa nu s'a înălțat la cer. La Rusalii, la cincizeci de zile după învierea Sa, El l-a inaugurat ca Mijlocitorul său, prin faptul că a turnat spiritul sfânt peste rămășița credincioasă a iudeilor, cari au fost primiți în legământul nou. — Fapte 2:1-33; 2 Cor. 3:6-8.

FĂGĂDUINȚE MAI BUNE

¹¹ Prin faptul că Dumnezeu Domnul se referă la națiunea nouă, la Israelul spiritual, El vorbește despre făgăduințele mai bune, pe cari se bazează legământul cel nou, zicând: „Căci iată legământul, pe care-l voi

⁸ a) Ce însemnează încheierea legământului nou în comparație cu cel vechiu?

b) Arată prin ce jertfă a fost făcut valabil legământul nou, mai departe mijlocitorul și marele său preot!

c) Cum a servit Christos și cum a oficial El ce să fie mijlocitorul?

b) Cum a fost preumbrită necesitatea sângelui jertfei Sale?

¹⁰ a) Cum trebuie să bea sângele Său aceia, cari se află în legământul nou?

b) Când și cum a fost pus în vigoare legământul nou și după aceea introdus?

¹¹ Ce făgăduințe mai bune a făcut Iehova cu privire la legământul nou?

face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul : Voi pune Legea Mea în lăuntru lor, o voi scrie în inima lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său zicând : „Cunoaște pe Domnul ! Ci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul ; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. — Ier. 31 : 33, 34.

¹² Prin urmare s'a făgăduit, că prin legământul nou va veni o iubire caldă, din inimă, pentru dreptate și o cunoștință temeinică a Dumnezeului legământului și pe lângă aceasta îndreptățirea în fața Sa de păcat. Acestea au fost cu mult mai bune decât binecuvântările vechiului legământ al legii, căci legea mozaică a celui legământ vechiu a fost săpată în piatră aspră, rece și scrisă și pe pergamente. Mai ales preoții și Leviții au fost ca învățători și instructori, cari s'au bucurat de cunoștința lui Iehova și a legii Sale ; și jertfele de animale, pe cari le-au adus acei preoți, n'au făcut pe Izraeliți drepti sau perfecți, ci au avut nevoie an de an regulat de repetare.

¹³ Apostolul Pavel a fost un serv al legământului nou, (2 Cor. 3 : 5, 6). Prin luminarea spiritului el arată, că Christos Isus a fost făcut Marele Preot al lui Dumnezeu prin jurământ divin, și că de aceea el este cu atât mai bun decât preoții leviți ai vechiului legământ al legii. El zice : „Căci, pe când Leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S'a făcut preot prin jurământul Celui ce l-a zis : Domnul a jurat, și nu Se va căi : „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”, prin chiar faptul acesta, Isus S'a făcut chezașul unui legământ mai bun. Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedeca să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție, care nu poate trece dela unul la altul. De aceea și poate să măntuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia : sfânt, nevinovat, fără pătă, despărțit de păcătoși, și înălțat mai pe sus de ceruri, care n'are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut olată pentru totdeauna, când S'a adus jertfă pe Sine însuși”. — Evrei 7 : 21-27.

¹⁴ Apostolul continuă, vorbind despre Isus : „Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” Căci ca o muștrare a zis Dumnezeu lui Israel : „Iată, vin zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou ; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinți lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n'au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a pasat de ei, (i-am lepădat), zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul : voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în ini-

mile lor ; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând : Cunoaște pe Domnul ! Căci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiurile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor”.

¹⁵ „Prin faptul că zice : „Un nou legământ”, a mărturisit că cel dintâi este vechiu ; iar că este vechiu, ce a îmbătrânit, este aproape de peire”. (Evrei 8 : 6-13). Cu sfârșitul vechiului legământ al legii în anul 33 d. Chr., a venit legământul nou cu jertfa s'a mai bună, cu preoțimea sa mai înaltă și cu mijlocitorul său sublim, cu făgăduințele sale mai bune și cu o națiune nouă pentru binecuvântări și privilegii mai mari.

¹⁶ Arătând la binecuvântarea unei îndreptări reale, de care va avea parte această națiune nouă prin cea singură jertfă a mai marelui mijlocitor și mai mare preot Christos Isus, zice apostolul : „Căci printr'o singură jertfă El a făcut dezăvârșii pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul sfânt. Căci, după ce a zis : „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul : voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor”, adaugă : „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor”. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat”. (Evrei 10 : 14-18). Jertfa lui Isus prin urmare nu are nevoie să fie repetată.

INAUGURAREA LA SFÂRȘITUL ZILILOR

¹⁷ În zilele noastre, dela 1919, se împlinesc promisiunile legământului nou într'un mod strălucit, la rămășița Martorilor lui Iehova, la ultimii membri ai națiunii noi, cari sunt încă pe pământ. Când a fost inaugurat legământul nou cu privire la rămășița iudeie la Rusalile anului 33 d. Chr., în Ierusalim, atunci duhul sau puterea activă a lui Iehova a fost turnată peste ei și ei au început să pună în multe limbi o mărturie întinsă despre scopurile Sale. Prin acest spirit legea lui Dumnezeu a legământului nou a fost întipărită în inimile și mințile lor. Apoi acestor creștini umpluți de spirit, deși au aparținut la clasa necultivată, le-a fost mijlocită o cunoștință a lui Iehova, a lui Dumnezeu, și a Fiului Său Ius Christos care a întrecut cu mult pe aceea a preoților foarte instruiți, a cărturarilor, a învățătorilor legii, a fariseilor și a saduceilor religiei iudeie.

¹⁸ După cum s'a publicat în numerele mai vechi ale „Turnului de Veghere” (de exemplu cel din 1 August 1944, alineatele 27-38, paginile 232-234), a avut loc o turnare corespunzătoare a spiritului asupra rămășiței de martori credincioși ai lui Iehova dela 1919 d. Chr. Ea a avut ca urmare o mărturie în toată lumea pentru numele lui Iehova și împărăția Sa, cum pământul n'a cunoscut până acum una asemenea acesteia. Aceasta vorbește pentru faptul, că noul legământ este inaugurat într'un înțeles definitiv și complet prin Christos Isus din templu, pentru că noi am ajuns la „muntele” împă-

¹⁵ Cum s'a învечit legământul legii ? și ce s'a introdus în timpul când s'a sfârșit ?

¹⁶ Cum a fost făgăduita îndreptățirea din păcat în legământul nou ? și cum se dă ?

¹⁷ Ce s'a întâmplat când a fost inaugurat atunci legământul nou ?

¹⁸ Cari fapte corespunzătoare vorbesc pentru faptul, că legământul nou a fost inaugurat acum într'un înțeles definitiv și complet ?

¹² În ce măsură au fost astfel de binecuvântări promise, mai bune decât cele ale legământului vechiu ?

¹³ Cum arată Pavel, că Isus este un preot, care este mai mare și mai activ decât mulții preoți leviți ai legământului legii ?

¹⁴ Cu privire la ce este legământul nou un „legământ mai bun” ? și cum s'a anunțat necesitatea legământului al doilea ?

răşiei întemeiate a lui Dumnezeu. (Evrei 12: 18-29). În armonie cu făgăduinţele mai bune ale legământului nou Iehova a arătat în modul cel mai evident în faţa tuturor naţiunilor lumesti, că această rămăşiţă de martori este poporul Său. Şi această rămăşiţă a mărturisit fără frică sau ruşine, că Iehova este Dumnezeuul său, al cărui nume să-l poarte şi să-l cinstească o face veselă şi mulţumitoare.

¹⁹ Având încredere în făgăduinţele divine aparţinătoare legământului nou, conform cărora Dumnezeu, Domnul, Iehova, va fi cunoscut de toţi cei ce formează cetăţenii naţiunii Sale noi, ei nu aşteaptă delă preoţi sau delă sisteme religioase învăţătură sau instrucţiune. Ei nu privesc la nimeni dintre ei ca învăţătorii lor şi după aceea să-i urmeze. Ei sunt copiii Sionului, şi organizaţiunii teocratice a lui Dumnezeu, şi ei clădesc pe făgăduinţa Sa dată ei: „Toţi fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului (vor fi învăţaţi de Iehova, alte trad.), şi mare va fi propăşirea (pacea, alte trad.) fiilor tăi”. (Isa. 54: 13; Ioan 6: 45). Ei poate că au mâncat pâinea necazului şi au băut apa strâmtorării, dar ei socotesc învăţătura lui Iehova mai bună decât bunurile materiale şi confortul pământesc şi îl recunosc ca învăţătorul lor, care îi învaţă prin Christos Isus. Ei au făgăduinţa Sa: „Domnul vă va da pâine în necaz, şi apă în strâmtorare. Învăţătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învăţătorii tăi. Urechile tale vor auzi după

¹⁹ La cine priveşte rămăşiţa pentruca să primească învăţătură? şi cum este învăţată?

tine glasul care va zice: Iată drumul, mergeţi pe el! când veţi voi să vă mai abateţi la dreapta sau la stânga”. (Isa. 30: 20, 21). Prin cuvântul Său scris şi prin spiritul Său turnat, Iehova Dumnezeu învaţă pe rămăşiţa Sa prin organizaţiunea Sa teocratică sub Christos Isus, şi toţi sunt aduşi la o cunoştinţă a lui Iehova.

²⁰ Această arată un timp de mare luminare şi deci un timp de bucurie şi veselie între membrii rămăşiţei. Legământul nou a adus în existenţă un popor pentru numele lui Iehova; şi în aceşti ultimi ani cât mai este în vigoare acest legământ toţi cei din rămăşiţa acestei naţiuni noi fac să ajungă la toate popoarele binefacerea luminării lor. Ei fac să lumineze lumina minunată a învăţăturii divine înaintea tuturor popoarelor, cari şed în întunerecul acestei lumi. Lumina acestei învăţături îmbucură ochii unei mari mulţimi de oameni de bine. Ea îi face capabili să vadă, că Iehova Dumnezeu şi-a pus în acţiune atotputernicia, pentruca să întemeieze guvernul nou, stăpânirea Sa teocratică făgăduită pentru acest pământ, mai departe, că acum în curând marele său preot regal, Christos Isus, va introduce lumea nouă, dreaptă. Atunci El va distruge toate urmările dureroase şi funeste ale stăpânirii lui Satan, ale stăpânirii păcatului şi a morţii de pe întreg pământul. — Apoc. 11:15-17; 21: 1-5.

Watchtower din 1 August 1946.

²⁰ Cum dovedeşte aceasta, că este un timp de luminare întinsă, care are ca urmare veselie?

COPIII ÎN „VREMEA SFÂRŞITULUI”

„Cine adoră pe Cel Vecinic, are o temelie tare pentru încredere; chiar şi copiii lui câştigă siguranţă”.
Prov. 14: 26, Moffatt.

CONFORM îngrijirii lui Iehova sunt aduşi copiii pe lume. El a echipat pe primii doi oameni cu capacitatea minunată de a aduce în existenţă copii după chipul lor, după asemănarea lor.

² Omul cel mai înţelept din vechime a zis semenilor săi: „Cum nu ştii care este calea spiritului, când se află trupul în pântecul femeii însărcinate, tot aşa nu cunoşti nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate”. (Ecl. 11:5, Rotherham). Dumnezeu vecinic ştie însă, cum este activ spiritul Său sau puterea Sa activă, pentru a forma oasele şi alte părţi ale trupului în corpul mamei; până când, la urmă, mama îşi naşte copilul. Admirând cunoştinţa şi pricepera atotcuprinzătoare a vecinicului Creator, cântă Psalmistul David: „Iehova! Tu m'ai cercetat de aproape şi m'ai cunoscut. Tu mi-ai întocmit măruntaiele, Tu m'ai ţesut în pântecul mamei mele (unde mi-ai dat un înveliş ocrotitor); Te laud că sunt făcut într'un mod atât de minunat. Minunate sunt lucrările Tale, şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într'un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise

toate zilele cari erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Ps. 139:1, 13-16, Vers. amer. Stand.). La împrejurările actuale se aplică textul următor: „Omul născut din femeie, are viaţă scurtă, dar plină de necazuri” (Iov. 14:1); totuşi, Dumnezeu vorbeşte în promisiuni minunate despre stările, cari vor domina în timpul cerului Său nou şi a pământului nou. „Căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, şi aleşii Mei se vor bucura de lucrul mânilor lor până la sfârşit. Nu vor munci degeaba, şi nu vor avea copii ca să-i vadă pierind (pe neaşteptate); căci sunt o sămânţă de binecuvântaţi ai lui Iehova, şi copiii lor vor rămânea la ei”. (Isa. 65:17, 22, 23, O trad. amer.).

³ După cum arată raportul despre creare, Iehova Dumnezeu nu a dat primei perechi de oameni îndrumări amănunţite despre creşterea copiilor. El a binecuvântat numai această pereche şi a zis: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul, şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste animalele de casă şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ!” (Gen. 1:28, O trad. amer.). Aceşti doi oameni au născut primul lor copil, adică pe Cain, care s'a făcut un ucigaş de frate, într'un timp, când au lăsat nebăgată în seamă regula de purtare a lui Iehova şi au păcătuit. În acel timp Creatorul nu le-a dat îndrumări

¹ Cum s'a îngrijit Iehova de aceea ce să fie copii?

² Cine ştie cum se formează copilul până la naştere? şi ce se poate spune despre naşterea copiilor în timpul cerului nou şi a pământului nou?

³ Ce îndrumări a dat Dumnezeu lui Adam şi Eva pentru creşterea copiilor?

despre creșterea copiilor. Nu este raportat nimic în privința aceasta. Atitudinea criminală a lui Cain vorbește în contra aceea; că ei ar fi primit în acel timp o astfel de îndrumare. Lăsarea laoparte a lui Adam de a se teme de Iehova Dumnezeu, a adus nesiguranță și moarte peste copiii săi.

Au trecut apoi cam șasesprezece sute de ani până la vremea sfârșitului „lumii de atunci”, a unei „lumi vechi”, care a fost pe cale de a dispărea ca o „lume de nelegiuiri” (2 Petru 3:6; 2:5). Din acest timp se raportează, că Iehova Dumnezeu a dat îndrumări unui tată pentru siguranța și ocrotirea copiilor săi. Noe este acest tată; și copiii săi sunt trei fii, cari toți sunt deja căsătoriți. Iehova Dumnezeu însărcinează pe Noe să construiască o corabie mare, care într-un potop care va fi peste întreg pământul să ofere adăpost. El zice: „Dar tu tine fac un legământ; să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi, împreună cu tine. Din tot ce trăiește, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ții vii cu tine: să fie o parte bărbătească și o parte femeiască”. (Gen. 6:13-19). Dacă Noe nu s'ar fi temut de Iehova și nu l-ar fi adorat, cum a descoperit prin luarea în seamă a îndrumărilor sale, atunci pentru copiii lui Noe nu ar fi existat un loc de adăpost și de siguranță. Dar este scris: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut o corabie ca să-și scape casa; prin care a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al dreptății care se capătă prin credință”. (Evr. 11:7. *O trad. amer.*). De aceea a putut zice înțeleptul conform faptelor: „Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El, și copiii lui au un loc de adăpost la El. Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții”. (Prov. 14:26, 27).

Apoi mai trec cam 450 de ani până când vine timpul pentru sfârșitul orașelor canaanienilor Sodoma și Gomora, cari au fost situate în câmpia joasă a Iordanului. În Sodoma, dreptul Lot, care a locuit acolo cu femeia sa și două fiice căsătorite, a fost scârbit de purtarea murdară a Sodomiților. (2 Petru 2:6-9). La mai mulți kilometri de acolo, mai în sus spre munte, au locuit unchiul cu credință a lui Lot și femeia sa Sara. Pus la cunoștință despre nimicirea apropiată a Sodomei, Avraam a mijlocit pe lângă ingerul lui Iehova, ca sufletele drepte din orașul acela să fie cruțate. Dar ingerul lui Iehova n'a găsit destui drepti acolo, din cauza cărora să fi fost cruțat întreg orașul, și de aceea a înștiințat pe Lot și i-a zis să iasă din oraș, cu toți membrii familiei sale; pentrucă Iehova ne-a trimis ca să nimicim cetatea. În dimineața următoare, când a răsărit soarele, Lot și cei trei tovarăși refugiați ai săi au fost conduși în grabă de către ingeri din Sodoma într-un loc de adăpost de siguranță. Femeia sa, care nu s'a ținut în frica de Iehova, s'a uitat înapoi la Sodoma și a fost cuprinsă de legăturile morții. Fără de frica și de respectul dinaintea lui Iehova Dumnezeu, cum le-a dovedit Lot, cei doi copii ai săi, nu s'ar fi putut aduce în siguranță și n'ar fi putut găsi adăpost dinaintea focului ucigător, care a plouat peste Sodoma (Gen. 18:20-33; 19:1-30).

⁴ Cum s'a dovedit în legătură cu Noe că frica de Iehova aduce copiilor siguranță?

⁵ Cum s'a dovedit în legătură cu Lot, că frica de Dumnezeu aduce siguranță copiilor?

Avraam, care a locuit departe de acolo, la Mamre (sau Hebron), în munți, a fost cu totul în afară de cercul pericolului, care a amenințat pe nepotul său Lot și pe copiii săi. Din cauza fricii sale de Dumnezeu, Avraam a primit de la Iehova îndrumări despre creșterea copiilor săi; și aceasta, pentrucă Iehova a știut bine, că se va proceda cu copiii conform acestor îndrumări. Iehova a zis: „În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Căci eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentrucă astfel Domnul să împlinească fața de Avraam ce i-a făgăduit”. Mai târziu Iehova a zis lui Isaac, fiului instruit în mod conștiincios al lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentrucă Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiele Mele și legile Mele” (Gen. 18:18, 19; 26:4, 5). Că Avraam a arătat înaintea lui Iehova Dumnezeu credință și respect profund, a adus binecuvântare la aceia din toate națiunile și semințiile pământului, cari prin credință s'au făcut copiii lui Avraam. Această binecuvântare s'a împărțit prin urmașul lui Avraam, Christos Isus și însemnează siguranță ce durează vecinic și refugiu la vieață vecinică.

SITUAȚIE NEFAVORABILĂ ÎN ZILELE DIN URMA

Noi suntem acum în „vremea sfârșitului”. (Dan. 11:35, 40; 12: 4, 9). Această perioadă de timp, „vremea sfârșitului”, s'a început în 1914 și se încheie cu războiul Armagedonului. Aceasta învață că lumea de acum, al cărei Dumnezeu este Satan Diavolul, trăiește zilele sale din urmă și nu are decât puțin timp înaintea sa. Christos Isus a vorbit despre acest perioadă de încheiere ca de „aducerea la sfârșit (syntelesia) a lumii” și a descris evenimentele marcante, cari vor avea loc fiind în legătură unul cu altul în acest spațiu de timp însemnat. Acestea au de scop să ne anunțe, că lumea aceasta se apropie de nimicirea ei vecinică, că deci sfârșitul final al acestui spațiu de timp plin de evenimente, în Armagedon, însemnează d'strugerea acestei lumi. (Mat. 24: 3-51; 25:1-46). Pentru aceia, cari caută o posibilitate ca să rămână în viață în această d'strugere a lumii, pentru să aibă parte de binecuvântările în lumea nouă dreaptă formată de Dumnezeu, trebuie procurat acum adăpost și siguranță. Fiește că părinții iubitori de dreptate ar voi să știe și pentru copiii lor dragi un astfel de adăpost și siguranță. Dorința lor nu este un lucru ce nu s'ar putea împlini. Declarația inspirată din Proverbe 14:26, 27 atată, că în scopul procurării unui astfel de loc de adăpost și siguranță pentru copii, frica de Iehova Dumnezeu din partea părinților joacă un mare rol. Dumnezeu pune asupra părinților, în ceea ce privește copiii lor, niște obligațiuni ce nu pot fi ocolite; și dacă părinții îndeplinesc aceste obligațiuni, se dovedesc ca temători de Dumnezeu.

Că în timpul sfârșitului vor fi mari opoziții și pierderi, dacă părinții și copiii vor voi să lucreze în frica de

⁶ Ce îndrumări a primit Avraam pentrucă a fost temător de Dumnezeu? și ce folos trag din aceasta aceia, cari cred în Christos?

⁷ În ce spațiu de timp important trăim noi acum? Ce îngrijiri se pot face pentru copii și de către cine?

⁸ Cări greutăți ca piedici pentru a fi temător de Dumnezeu au fost prezise pentru zilele din urmă?

Dumnezeu, a fost prezis în Biblie. Cât de grea se va face atunci situația, a descris apostolul Pavel când a scris unui supraveghetor al bisericii: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neubitori de bine, vânzători, obraznici, înșelători; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. De altfel, toți ceice voiesc să trăiască cu evlavie în Christos Isus, vor fi prigoniți. Dar oamenii răi și înșelătorii vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși” (2 Tim. 3:1-5, 12, 13).

⁹ La aceasta se adaugă, ce raportează profetul Daniel într-o descriere despre evenimentele agitate la „vremea sfârșitului”, adică despre atacurile și încălcările, pe cari le va executa în acel timp alianța totalitară dintre politică și religie, simbolic „împăratul dela miazănoapte”. (Dan. 11:35-40). Despre această plămuire totalitară politico-religioasă dela miazănoapte Daniel a prezis, că în afară de aceea că „va cinsti pe dumnezeul cetățuilor”, va mai pătrunde în multe sfere de interes și în astfel de domenii, cari privesc viața omului: „Va intra în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea... Iși va întinde mâna peste felurite țări” (Dan. 11:41, 42). Unul dintre aceste domenii sau țări, adică domeniile de drept și interese ale poporului, cuprinde creșterea și înșcolarea copiilor. „Țara cea minunată”, în care se intră, se referă la extinderea, până unde ajunge poporul lui Iehova, pe care Dumnezeu l-a îmbrăcat în slava adevărului Său strălucitor și a serviciului. Acest „împărat totalitar dela miazănoapte” va încerca — exprimat altfel — să apuce în mâna sa creșterea copiilor și după aceea să-i pună ca proptele ale unui stat total și ale unei religii totalitare. Cu toate că organizația nazistă-fascistă religioasă a fost răsturnată nu de mult, în cercurile religioase precum și în cele politice, cari sunt legate cu religia, domnește încă și acuma modul de cugtare totalitar. Pe un guvern al acestor state l-a scârbit apăsarea și amăgirea poporului prin religie și de aceea a dispus ca copiii să nu fie învățați nimic din cece are de a face cu Dumnezeu, până când vor implini optsprezece ani și atunci vor fi destul de înțelegători, să decidă dela ei înșiși, dacă voiesc să creadă în Dumnezeu sau nu. Intre timp copilul să fie crescut așa, cum prescrie puterea totalitară.

¹⁰ Orice stăpânire politică, fie că este totalitară sau așa zisă „democratică”, care lipsește pe părinții temători de Dumnezeu de învățarea copiilor lor, lucrează nedrept. Acest mod de procedare cere ca părinții și copiii împreună să ieie o hotărâre, precum o recomandă apostolul lui Christos: „Trebuie să ascultăm mai curând de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapte 5:29, Moffat). Expresia tradusă cu „să ascultăm”, pe care o întrebunțază apostolul, este un cuvânt compus (peitharchein) cu însemnarea de: „a asculta de o persoană de autoritate”; și autoritatea, care trebuie ascultată în cazul ace-

sta: este cea mai înaltă autoritate, Iehova Dumnezeu. (Rom. 13:1). Părinții temători de Dumnezeu, cari rămân în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, vor învăța pe copiii lor, că legile și poruncile lui Dumnezeu impun fiecăruia cele mai înalte obligațiuni, și că totdeauna este drept de a le îndeplini, chiar și dacă ar fi contrar cu politica. Dacă guvernele statelor nu cred că noi trăim în „vremea sfârșitului” și „în aducerea la sfârșit împreună a lumii”, și de aceea nu se îngrijesc pentru un adăpost și siguranță adevărată dinaintea catastrofei mondiale, atunci părinții nu pot într-adevăr să se sprijinească pe politică și tovarășii săi de legământ religioși. Părinții cu frica de Dumnezeu, trebuie să facă ei înșiși pașii necesari, pentruca copiilor lor să li se dea în războiul universal al Armagedonului un loc de adăpost și siguranță, și ei trebuie să facă aceasta în armonie cu îndrumările lui Dumnezeu. Așa arată ei că se tem de Iehova Dumnezeu.

¹¹ Biblia arată în mod deslușit, că un copil trebuie să primească cea dintâi învățătură dela părinții săi, și la aceasta aparține învățătura despre Iehova Dumnezeu și lucrările Sale. Legea divină dată prin Moise a dat tututor părinților națiunilor teocratice a lui Israel porunca să învețe pe fiii și fiicele lor despre Dumnezeu Domnul. Aceasta a fost important, pentrucă în felul acesta a fost garantat, că cetățenii viitori ai națiunii vor fi temători de Dumnezeu și poporul va rămânea apoi pe căile lui Dumnezeu (Ps. 78:3-8). Prin aceasta a trebuit să se obțină atât mântuirea națiunii cât și mântuirea copiilor. În cuvintele sale de despărțire către Israel a zis profetul inspirat să: „Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta, pe care v-o pun astăzi înainte. Numai, ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe cari ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi. Adu-ți aminte de ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; și să învețe și pe copiii lor...” (Deut. 4:8-10). Deși ei n-au văzut niciun fel de formă a acestui Dumnezeu nevăzut, au trebuit să creadă în existența Sa și să manifeste această credință prin ținerea legilor și poruncilor Sale. Cu toate că n-au văzut pe Dumnezeu, pe care L-au ascultat, totuși, ca urmare a credinței și ascultării lor, au trebuit să se arate clar vizibil binefacerile, adică viață în pace și fericire.

¹² Părinții au fost îndrumați să învețe pe urmașii lor iubirea deplină pentru Dumnezeu. După cum a zis Isus Christos, prima și marea poruncă a îndrumat la aceea, de a iubi pe Dumnezeu cu totul, și anume Isus S'a referit cu această ocazie la o parte a legii, care sună după cum urmează: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta Să le împărești în mintea co-

⁹ Ce lucru privitor la copii a fost prezis de către Daniel pentru „vremea sfârșitului”?

¹⁰ Cum trebuie să fie întâmpinată de către părinți o încercare a unei stăpâniri totalitare de a lipsi pe copii de învățătura în temerea de Dumnezeu?

¹¹ Pentruce a fost important pentru națiune în Israel la timpul său învățarea copiilor?

¹² În ce chip au trebuit să învețe părinții pe copiii lor iubirea pentru Dumnezeu?

piilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula". (Deut. 5:4-7). Părinții au trebuit deci să se cugete la binele copiilor, de când s'au trezit, până când iarăș s'au culcat, pentru odihnă, în toate relațiile vieții de familie, și au trebuit să se străduiască să înmulțească la copii cunoștința Creatorului și iubirea față de El, isvorul divin al vieții vecinice. Lucrul acesta n'a trebuit lăsat în seama unui rabi sau a unui învățător de școală de sabbat sau învățăturii religioase dela școală, ci părinții au trebuit să fie învățătorii și instructorii copiilor lor în lucruri divine în fiecare zi și toată ziua.

¹³ Nici din partea de stat și nici din partea bisericească n'a avut vreun guvern dreptul să încalce acest domeniu al drepturilor și obligațiilor părinților. Dimpotrivă, guvernul teocratic al lui Izrael din partea sa a trebuit să respecte și să ocrotească aceste drepturi și datorii ale părinților și să amintească părinților de această lege a lui Dumnezeu. De aceea a zis Moise stăpânitorilor națiunii: „La sârbătoarea corturilor, când tot Izraelul va veni să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă, și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentruca și copiii lor, cari n'o vor cunoaște, s'o audă, și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țară pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul". (Deut. 31:9-13). Astăzi, când trăim în mijlocul epocii de tranziție la lumea nouă a dreptății, această pildă din timpul vechiu servește pentru oameni temători de Dumnezeu ca exemplu, pe care trebuie să-l urmeze acum.

¹⁴ Tot așa de deslucite sunt îndrumările pentru părinții creștini și copiii în scrierile apostolilor lui Christos. Când tatăl și mama dau învățatură despre Dumnezeu și cuvântul Său, ei sunt „în Domnul”, și trebuie ascultați, pentrucă altfel neascultarea nu se îndreaptă numai împotriva tatălui și a mamei, ci și împotriva Domnului. Apostolul scrie în privința aceasta: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. 'Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta' — este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință — 'ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ'. Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în muștrarea și învățătura Domnului". (Ef. 6:1-4). Părinții prin aceea își vor întârâta copiii la mânie sau îi vor face să se supere și să se indigneze, că trec cu vederea și neglijează în privință spirituală pe copiii lor; căci ceva spiritual este cu totul departe de mânie, amărăciune și indignare.

¹⁵ Deoarece asupra părinților este pusă această îndatorire, s'a cerut dela supraveghetorii sau servii speciali din adunarea creștină ca dovadă de capacitate între altele, să corespundă acestor reguli în ceea ce privește copiii lor. Despre această cerință scrie apostolul: „Supra-

¹³ Prin ce a trebuit să amintească guvernul lui Izrael părinților această datorie?

¹⁴ În ce măsură este ceea ce scrie apostolul cu privire la aceasta, tot așa de clar pentru părinți ca și pentru copii? și cum sunt întârâtați copiii de către părinții lor?

¹⁵ La ce calitate necesară pentru cei căsătoriti, cari sunt numii servi în biserică au mai aparținut cari însușiri?

vegheorul trebuie să fie fără cusur, bărbatul unei singure neveste, veghetor, înțelept, ordonat, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. (Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va putea îngriji o adunare a lui Dumnezeu?) Ajutătorii să fie bărbat al unei singure neveste, și să știe să-și cârmuiască bine familiile". (1 Tim. 3:2, 4, 5, 12, *The Emphatic Diaglott*). „Să așezi bătrâni în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva ireproșabil, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, cari să nu fie învinuiți de destrăbălare, sau neascultare" (Tit. 1:5, 6, *Diaglott*).

INDEMN (INVĂȚĂTURĂ)

¹⁶ În cercul familiei părinții încă trebuie să fie față de copiii lor martori credincioși ai Dumnezeului lor Iehova. Ca atari trebuie să se mărturisească fără rușine pentru Iehova Dumnezeu și Isus Christos. În acest scop ei trebuie să fie în primul rând bine instruiți, și de aceea să studieze pentruca să poată îndeplini această datorie față de micuții lor. Ei nu trebuie să fie pentru ai lor numai în mod material câștigători de pâine și îngrijitori corporali, ci trebuie să-și îngrijească și spiritual. Această îngrijire spirituală se începe mai întâi în casa ta; și copiii trebuie să fie așa crescuți ca să aștepte aceasta dela părinți. Printr'o astfel de procedare părinții se îngrijesc de un viitor mai bun al copiilor lor, adică pentru un viitor cu perspectivă de viață vecinică în lumea nouă a dreptății. Apostolul Pavel scrie: „Nu copii sunt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinții pentru copiii lor”. Pe baza acestei reguli apostolul s'a străduit să îngrijească în modul cel mai bun de biserică din Corint în privință spirituală, fără să fie o sarcină pentru ea; și așa a adăugat: „Voi cheltui prea bucuroș din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre”. (2 Cor. 12:14, 15).

¹⁷ În propovăduirea Sa de pe coasta muntelui a zis Isus: „Cine este omul dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer" (Mat. 7:9-11). Da, „dacă voi, cari sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!" (Luca 11:11-13). Prin aceasta Isus a arătat că este mai bine de a da tinerimii lucruri spirituale bune, decât lucruri materiale bune, cari sunt trecătoare. Dacă părinții procură copiilor lor numai lucruri plăcute materiale și confort și instruire lumească, poate că ei într'adevăr prin aceasta întind urmașilor lor o piatră, un șarpe, o scorpie camuflată. Să li se dea deci atât moștenirea materială cât și cea spirituală. În Proverbe stă scris: „Înțelepciunea prețuiește cât o moștenire, și prin ea au câștigat cei ce văd soarele. Căci înțelepciunea este o ocrotire și banii sunt încă o ocrotire; dar un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține în viață pe cei ce o au" (Ecl. 7:11, 12, B. engl.). De aceea

¹⁶ Pentruca mai trebuie să se îngrijească părinții în afară de ceea ce a câștigat pâinea în mod material pentru copii și de a-i îngriji după coră?

¹⁷ În ce măsură neglijează părinții ceva, dacă fac copiilor lor bine numai materialmente și le dau numai o moștenire materială?

avertizează apostolul: „Creșteți-i (pe copii), în muștrărea și învățătura Domnului”.

¹⁸ În înțelesul cuvântului original întrebuițat de apostol, *învățătura* înseamnă: a *fixa o cugetare*, sau a *da în minte*, a *aminti*, sau a *avertiza*. Mentea unui copil nou născut se aseamănă desigur cu o coală de hârtie goală, nescrisă. Această minte este însă foarte fragedă și de aceea copilul în vârsta cea mai fragedă este foarte primitiv în ceea ce privește impresiile, și ceea ce se întipărește în mintea sa este săpat adânc și aproape că nici nu se mai poate șterge. În decursul acestui timp se oferă aceluia, cari au adus copilul pe lume, cea mai bună ocazie, să inspire în cugetul său cugete către Dumnezeu și prin aducere aminte de lucrurile divine repetată zilnic să se formeze în el o cugetare, care este umplută de Dumnezeu, se înclină spre El, și se teme de El. Copilul trebuie să fie neclintit în această atitudine a spiritului și a inimii, așa ca mai târziu prin mediul inconjurător și prin impresii contrare să nu fie adus la clătinare încoace și încolo. De aceasta ne aduce aminte apostolul când îndeamnă pe creștini să fie oameni mari în privință spirituală „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloace de amăgire”. (Ef. 4:13, 14). O astfel de neclintire este ilustrată prin atitudinea stabilă a tinerilor școlari, cari ca oameni temători de Dumnezeu cu ocazia prilejurilor patriotice în școlile publice au refuzat să calce ponunca lui Dumnezeu împotriva idolatriei, așa cum i-au învățat părinții acasă (1 Ioan 5:21).

¹⁹ Taților și mamelor nici n'ar mai trebui să li se spună, dar cu toate acestea se poate repeta, deoarece privește un lucru, în care trebuiesc luate măsurile necesare. Este vorba de proverbul: „Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiava certării o va deslipi de el”. (Prov. 22:15). Sau exprimat altfel: „Prostia este legată de mintea copilului; nuiava muștrării o va îndepărta dela el”. (O trad. amer.). Aceasta arată foarte clar, că inima sau mintea copilului este îndreptată pe calea prostiei sau a nechibzuinței, dacă copilul nu este învățat și condus în modul potrivit de către îngrijitorii săi. Mai întâi și întâi nu pricepe bine lumea aceasta și felul ei egoist rău. Mai departe a moștenit prin părinții săi starea păcătoasă dela Adam. Apoi nu trebuie uitat că demonii drăcești au încă libertate de mișcare. Mai cu seamă au intenții rele față de tot ce are, de a face cu Dumnezeu și organizația Sa, mai ales de când au fost aruncați din cer jos pe pământ împreună cu Satan. De aceea astăzi este mai adevărat decât înainte de 1914, că omenirea trăiește după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării”. (Ef. 2:2). Inima și mintea copiilor oamenilor consacrați lui Dumnezeu de aceea au nevoie mai mult decât oricând înainte de o cunoștință ocrotitoare și o conducere conformă cu scriptura pentru cugetare și lucrare dreaptă.

²⁰ Dacă copilul nu este muștrat, ci este lăsat slobod pe o cale nechibzuită și rea, atunci inima sau mintea sa în timpul anilor săi de dezvoltare se va obișnui cu o

astfel de prostie sau sminteală. Despre aceea, că ce rezultate arată o întârziere a muștrării, zice înțeleptul: Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău. Totuș, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul (și scapă) și zilele îi sunt prelungite, eu știu că va fi bine de aceia, cari se tem de Dumnezeu, și au frică de El. Dar de cel rău nu va fi bine și nu-și va lungi zilele, cari sunt ca o umbră; pentru că n'are frică de Dumnezeu”. (Ecl. 8: 11-13, B. engl.). Dacă tatăl și mama neglijează deci într'un mod neînțelept să muștreze pe copil din cauza înclinațiunilor sale nechibzuite din inimă și minte, atâta timp cât mai este lesne de supus, atunci copilul prin efectele scopurilor divine cari trebuie să se întâmple neapărat va fi lovit de o muștrare. Atunci respectivului nu-i va merge bine. Cu intensitate zice înțeleptul: „Nu cruța copilul de muștrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiava, nu va muri. Lovindu-l cu nuiava, îi scoți sufletul din locuința morților (groapă)”. (Prov. 23:13, 14). Nuiava, care este întrebuițată, pentru a întoarce pe copil dela aceea, ca prin neascultare față de Dumnezeu să meargă pe calea morții, nu trebuie să fie neapărat o bătă literală. „Nuiava” reprezintă autoritatea și puterea părintească, precum un sceptru reprezintă acelaș lucru pentru un domnitor. A face uz de „nuiava” părintească, ar însemna deci, a întrebuița puterea sau autoritatea pe care o au părinții într'un fel oarecare, care pare înțelept și potrivit pentru muștrarea cu folos a copilului.

²¹ Copilul poate că în timpul muștrării se va răsvrăti împotriva lor. Totuși tatăl sau mama, având în vedere o purtare viitoare înțeleaptă a băiatului sau a fetei, nu vor fi slabi și nu vor lăsa laoparte muștrarea cuvenită. Nuiava puterii, autorității și răspunderii nu trebuie ținută niciodată slab în mână. Inima și mintea tânără trebuie făcută să aibă respect de ea. A te folosi de această nuiă spre binele lor nu însemnează apăsare, ci este o expresie a iubirii, care s'a unit cu puterea și înțelepciunea. Dacă nu te folosești de nuiă, aceasta va duce la lipsă de respect și după aceea la starea în care va fi greu de condus. Apostolul scrie: „Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și (cu ce rezultat?) tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, și să trăim? Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puține zile (pentru zilele minorității noastre), cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii”. (Evrei 12:9-11). Când urmează binefacerile, cari rezultă din aceasta mai târziu, copilul își va va da seamă de înțelepciunea și dragostea îngrijitorilor săi pământești, și îi va respecta din cauza muștrării. Mai departe prin aceasta el primește ocazie să se arate ascultător, și în felul acesta cu foarte mult efect va învăța să aibă respectul cuvenit dinaintea autorității date de Iehova; și mai departe va învăța să se teamă și de Dumnezeu și de autoritatea Sa cea mai înaltă.

¹⁸ Care este „învățătura Domnului”? și pentru ce este necesară?

¹⁹ În ce direcție este îndreptată inima sau mintea copilului, dacă nu este muștrat (îndreptat)? și pentru ce este valabil aceasta în mod deosebit acum după ce Satan a fost aruncat afară din cer?

²⁰ Pentru ce este neglijearea în muștrarea copiilor neînțeleaptă? și ce se înțelege sub nuiava prin care le va fi salvat sufletul dela școală?

(Continuare în nr. viitor).

²¹ Pentru ce nu trebuie să ne oprim dela întrebuițarea „nuiii” din cauza unei protestări a copilului?

TEXTE ȘI COMENTARIILE

16 Iunie

Domnul, Dumnezeul nostru, a încheiat un legământ cu noi la Horeb. — Deut. 5 : 2.

Când Psalmul 50:5 a fost scris, ceea ce Iehova Dumnezeu a recunoscut ca „legământul cu Mine prin jertfă”, a fost legământul legii, cu întreg poporul lui Israel, pe care l-a încheiat cu el prin Moise, care a încheiat ca persoană singură legământul cu Iehova pentru nașterea Israelită ca mijlocitorul lor, acest legământ prin jertfă n'a fost făcut cu fiecare dintre copiii lui Israel în parte. El nu a fost încheiat cu fiecare Israelit, ci cu întreaga națiune, și anume, prin mijlocitorul lor Moise. Niciun Israelit n'a încheiat pentru sine personal cu Iehova Dumnezeu un legământ prin jertfa persoanei sale proprii. Prin bătrâni care au reprezentat-o, națiunea s'a declarat în favoarea acestei înțelegeri cu Iehova Dumnezeu; și când legământul în Egipt a fost încheiat, fiecare familie a junghiat pentru sine un miel de paști; la sfârșirea legământului la muntele Sinai, sau la Horeb însă, au fost aduse pentru întreaga națiune un șir de jertfe. W. 1.7.46.

17 Iunie

Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte, și inima mea are gânduri pline de judecată. — Ps. 49 : 3.

Regula de conduită de mai sus, este contrară bogăției lumesti, care se bazează pe avuție materială, spre a-i mântui de nimicire. Cei bogați și puternici ai acestei lumi, p'er asemenea animalelor necuvântătoare din lipsă de cunoștință, și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu ne face deosebiți de el. Deaceia dorințele și afecțiunile noastre ar trebui să fie concentrate asupra înțelegerii scopurilor lui Dumnezeu și a relațiilor noastre cu El. Dacă pricepem cu mințile noastre, și dacă inimile noastre consimțesc cu asemenea pricepere, atunci putem să credem, deoarece suntem îmboldiți dinăuntru și suntem convingiți de adevărul cuvântului lui Dumnezeu. Atunci vom mărturisii pe Dumnezeu și împărăția Sa înaintea oamenilor. Importanța acestui fapt este stabilită în regula de acțiune la Romani 10 : 10; „Căci prin credința din inimă, se capătă neprăhăuirea, și prin mărturisirea cu gura, se ajunge la mântuire”. W. 1.1.46.

18 Iunie

Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea ! — Isa. 52 : 7.

Mesagerul, Christos Isus, vesti pace rămășiței lui Dumnezeu de pe pământ, acum că greșala trecută în serviciul Său, și mânia lui Dumnezeu împotriva ei trecuse. El vesti pace deasemenea și persoanelor tuturor națiunilor pământului, cari se bucurară de restaurarea rămășiței Sonului și cari se întoarseră cu bunăvoință către Iehova Dumnezeu, și către Sion ca organizațiunea Sa teocratică; da, „pe pământ pace oamenilor de bine”. Mesagerul aduse veste bune ale lucrurilor bune, ce urmau să vină de acum înainte, organizațiunii vizibile a lui Dumnezeu de martorii credincioși pe pământ, în împlinirea bunelor făgăduințe ale cuvântului Său. „Și acolo nu va mai fi blestem”. (Apoc. 22 : 3). Mesagerul vesti mântuirea. Aceasta înseamnă biruință, biruința lui Iehova în justficarea suveranității Sale universale, precum și mântuirea popoului Său din toată puterea dușmanului. W. 1.2.46.

19 Iunie

Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui; Noe umbla cu Dumnezeu. — Gen. 6 : 9.

Întocmai ca și străbunicul său Enoch, Noe umbla cu Dumnezeu. Trăind timp de șase sute de ani înainte de potop, a văzut un număr de generațiuni născute pe acest pământ, și aceștia erau contemporanii săi. În mijlocul acestor generațiuni sau contemporanii corupți, nelegiuți, Noe rămase perfect înaintea lui Dumnezeu, întrucât își păstră integritatea sa înaintea Lui. Adică

Noe niciodată nu a fost călănat în credință față de Dumnezeu. El niciodată nu făcu loc adorațiunii oarecăruia dintre falși dumnezei din vremea sa. El a lucrat cu credință în adevăratul Dumnezeu, a predicat dreptatea și s'a ținut prin rugăciune, atât de străns de Dumnezeu cât a putut, întrucât a adus jertfe și a privit după sămânța promisă a „femeii” lui Dumnezeu. În această privință el putea întruni cerințele lui Dumnezeu în mod ireproșabil (fără pată). În ciuda defectelor și a lipsurilor în carne. W. 1.4.46.

20 Iunie

El va fi... o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului ! Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor cădea în laț și vor fi prinși”. Isa. 8 : 14, 15.

A merge alături cu popoarele și națiunile în politica lor de după războiul a uniunilor și alianțelor internaționale, ar însemna a ne poticni în Regele uns al lui Dumnezeu, Christos Isus. Atât Evreimea cât și toate organizațiile religioase ale creștinătății, s'au poticnit și continuă să se poticnească în Christos Isus în prezenta Sa calităte de Rege domnitor al noii lumi a lui Iehova. Și lepădând pe Christos Isus ca Moștenitorul lui Iehova al legământului pentru împărăție, ele leapădă pe Insus Iehova Dumnezeu. Deaceia toți aceia cari se asociază sau sprijinesc conspirația de după războiul, dau în laț și sunt prinși pentru propria lor nimicire în bătălia Armaghedonului. Marea Piatră de poticnire și Stâncă de păcătuire, va cădea asupra lor și va sfărâma în bucați conspirația și pe sprijinitorii ei. W. 15.10.46.

21 Iunie

„Dar acum, la sfârșitul (sau synteleia) veacurilor (sau aionēs), S'a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. — Evr. 9 : 26.

Prin jertfa Sa, Isus a devenit Mijlocitorul legământului nou. (Evr. 7 : 22 ; 8 : 16 - 13). Aceasta a pus capăt aranjamentului general al lucrurilor, cum a existat sub vechiul legământ al legii, între Iudei și Dumnezeu. Și un sistem de chipuri și umbre a lucrurilor mai bune viitoare a fost până atunci în vigoare, și la aceasta a aparținut, între altele, un „locas sfânt lumesc”, un locas sfânt complet echipat sau cosmic. Când Isus S'a arătat apoi în trup pentruca să îndeplinească realitățile preumbrite de umbre și chipuri, acel aranjament de lucruri tipice, de umbre, s'a sfârșit. Toate acele aranjamente ale lucrurilor (sau aionēs), cari au fost legate cu Evreii cu poporul Iudeu, au ajuns împreună la sfârșit. Prin urmare a existat o terminare sau un sfârșit prin conlucrarea diferitelor părți. Acele instituțiuni au ajuns la o altă la un sfârșit, și aceasta s'a întins peste un period de timp. W. 15.8.46.

22 Iunie

Iubiți ai lui Dumnezeu, chemați să fiți sfinși. — Rom. 1 : 7.

Jertfele de animale, aduse sub legea lui Moise, nu aveau de-stulă valoare și putere să ridice păcatele omenești și să curățească pe păcătoși. Ce zice Isus apoi lui Dumnezeu ? „Atunci am zis : Ia-lă-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu !” Să se observe însemnarea apostolului Pavel cu privire la cuvintele și faptele lui Isus, anume : „După ce a zis întâi : Tu n'ai voit și n'ai primit nici jertfe nici prinoase, nici ardere de tot, nici jertfe pentru păcat, (lucruri aduse după lege), apoi zice : Ia-lă-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu. El desfășează astfel pe cele dintâi, (lucrurile de adevărat ale legământului legii), ca să pună în loc pe a doua (lucrurile perfecte ale legământului nou). Prin această voie (a lui Dumnezeu ca împlinită de către Christos Isus) am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”. Jertfa umană a lui Christos fiind o răscumpărare perfectă și producând rezultate perfecte, nu era nevoie să fie adusă mai mult decât odată. W. 15.3.46.

(Continuare în pag. 114)

Aprobat de cenzura centrală a presei